

"AVE MARIA"

je glasnik katoliškega življenja slovenskim izseljencem v Ameriki in porok večne zvestobe Sveti materi Kat. Cerkvi.

Naročniki so deležni vseh duhovnih dobrot in milosti frančiškanskega Komisarijata.— Naročnina \$3.00, z u n a j Združenih držav \$3.50.

Julij 1927.

Izdajajo slov. frančiškani v Ameriki.

19. Letnik.

Vrednost dela.

Rev. Anton Čadež:

LOVEK je ustvarjen za delo. "Zasadil je Bog za človeka prelep vrt . . . Na ta vrt je postavil Adama, da bi ga obdeloval v svoje veselje . . ." V raju je človek delal z veseljem; delo mu je bilo razvedrilo. Po grehu je prišla kazen, ki je bila tudi v tem, da je delo postalo človeku muka: "V potu svojega obraza boš jedel kruh." Ženi je pa Gospod Bog še posebej napovedal trpljenje v družini: "Mnogo boš trpela s svojimi otroki."

Kljub temu pa mora vzgoja delo prikupiti že mladim duševnim in telesnim delavcem. To ne bo težko, če gledamo predvsem na vzvišeni zgled božjega Učenika, ki je delo posvetil s svojimi lastnimi rokami, ter je tako s svojim zgledom potrdil, kar je z besedo učil. Rad je govoril o delu zlasti v prilikah. (Delavci v vinogradu. — Gospod, ki je šel na tuje in dal svojim hlapcem denarja, da so kupčevali . . .) Jezus je sam pomagal svojemu redniku Jožefu v delavnici do 30. leta; nato je pa neumorno učil in ljudem dobrote delil. Za svoje sotrudnike je sprejel može iz delavskega stanu; rednik njegov je bil rokodelec; mati mu je bila preprosta Devica, ki je pridno delala in gospodinjala, dasi je bila kraljevega rodu.

Zakaj zahteva Bog dela od nas? Že prej smo rekli, da je človek ustvarjen za delo. "Človek je rojen za delo, kakor ptica za letanje." (Job. 5, 7.) Delo, če ni pretirano, marveč umerjeno in modro razdeljeno, utrjuje zdravje, pa nas odvrča tudi od hudega. Kdor je vesten, priden in marljiv za delo, nima časa, da bi ga motile grešne misli ali želje. "Diabolus non tentat, nisi otiosum" — tako so nam pripovedovali modri vzgojitelji. — "Satan dela skuš-

njave samo lenobnemu človeku." Odtod pregovor: "Lenoba — vseh grdob grdoba." Modri Salomon nas pošilja k mravlji, ko nas svari pred lenobo: "Pojdi k mravlji, lenuh, in oglej si njena pota ter uči se modrosti. Mravlja nima vodnika, ne učenika, ne zapovednika, pa vendar si pripravlja poleti živež, in hrano nabira ob žetvi."

Delo podeli človeku nekako plemstvo. Pri delu se vadimo v premagovanju samega sebe, v potrpežljivosti, v ljubezni do bližnjega. Mladina naj bo starosti primerno kolikor moč zaposlena, da se privadi delu in pridnosti. Oddiha in razvedrila vsekakor več potrebuje nego odrasli; a kratko pa večkratno razvedrilo naj bo obenem pohvala in plačilo za pridno učenje in za pomoč pri lahkih ročnih in telesnih delih. Če si otrok sam lahko osnaži obleko in obutev, čemu vse to prepuščati služinčadi! Če ima mati pri snaženju in v kuhinji preveč posla, zakaj bi za tako delo ne prišla tudi deklica, ki hoče biti enkrat sama gospodinja! In na vrtu, na polju! Koliko lahkega, razvedrilnega in zdravega dela tudi za mladino! Gojiti in negovati cvetice naj se nauče ne le deklice, marveč tudi fantiči že v zgodnji mladosti. To je plemenito, pa tudi zelo razvedrilno opravilo!

Ženske večinoma opravljajo bolj lahka dela; a tudi drobna domača dela imajo v gospodinjstvu veljavna vloga. Zunanja snažnost, točnost, red v hiši in v kuhinji večja in urejuje družinsko srečo ter zadovoljnost, dosega, da je dom priljubljeno ognjišče tudi gospodarju; hkrati je pa zunanja čistoča in snaga dostikrat znak notranje lepote, ki naj krasi vsako gospodinjstvo.

Pri vsem delu in pridnosti, pri vseh obilih opravilih pa ne smemo pozabiti — kar se tako rado zgodi — na delo za zveličanje svoje duše. Če se kdo še tako trudi in peha, mu to ne bo veliko koristilo, ako zraven pozablja na delo za dušo. "Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo trpi." (Marta in Marija!)

Da bomo ob številnih bremenih ter ob neprestani zaposlenosti koristili tudi duši, ne pozabimo na lahek pripomoček, ki z njim takorekoč zlatimo tudi prepro-

sta stanovska opravila. Ta pomoček nam je na razpolago v dobrem namenu, ki spremeni vsa naša dela (če le niso slaba in če smo sami v stanu posvečujoče milosti) v zasluženje pri Bogu.

Komur ravno ni sile, da bi si moral s trdom in znojem služiti vsakdanji kruh, naj se pa prostovoljno žrtvuje za blagor bližnjega tako, da sodeluje v dobrodelnih društvih, ali da kakoržekoli lajša bedo bližnjemu.

Škrjanček in Marija.

Poljska pravljica.

O je Adam, oče vseh ljudi, težko, težko prenašal življenje in je moral v potu svojega obraza jesti kruh, mu je hudo legla na srce misel, da je vsemu temu sam kriv, ker je s svojo nepokorščino zapravil raj, vrt veselja.

Gruda je bila od sile trda in kakor skala, tako da jo je komaj mogel obdelavati; sonce ga je neusmiljeno peklo in bil je ves sam, ves sam na vsem božjem svetu. Še celo živali so se ga v velikih krogih izogibale kakor v strahu in bojazni. Zgubil je pač raj in je sedaj pekel nosil v sebi.

Lepega dne pa je stopil Bog Oče k njemu, ko se je ravno zopet ubijal z oranjem svoje njive in ga je opazoval. Adam je bil kar hud na grudo, ki mu ni bila vselej takoj pokorna in je žalostno gledal v tla. Še mislil ni, kdo ga opazuje in motri.

Bog ga je tedaj potrepljal po rami: "No, kako je Adam, dober dan?"

Adam se zdrzne: "Ej slabo, slabo, Bog Oče. Da bi ne bil tako sam, bi še šlo, tako sem pa ves sam in ni je žive duše, da bi mi bila vsaj malo v tolažbo. Prav kakor kamen na cesti sem zapuščen."

Govoril je in pri tem tako žalostno zajokal, da se je Bogu zasmilil.

In sklonil se je Bog Oče k zemlji, zagrabil kepo grude in jo vrgel v zrak. Kepa pa se je čudežno spremenila v rjavega ptička. Drobna stvarca je potrepavala s krili kakor kaj, nazadnje pa tako lepo zazvrgolela, da je Adam kar poskočil.

Odtlej je pozdravljala dan za dnem Adama. Kadarkoli je šel na delo, ga je ptiček spomnil na ljubezen in usmiljenost božjo.

Preteklo je tisoč in tisoč let, škrjanček, — tako ga je Adam imenoval, — pa je bil vseh tisoč let ljudem v tolažbo in uteho. Ko je pa Kristus prišel na svet ter ljudi začel učiti o kraljestvu božjem in o poti, ki pelje v to kraljestvo, je škrjanček prevzel mesto Jezusovega poročevavca. — Vsako jutro naj bi bil poletel k oknu Matere božje tam v Nazareški hišici in ji poročal, kako gre božjemu sinu, kaj dela, kako misli na svojo mamico sleherni trenotek . . . Da bi bil v tolažbo Materi božji.

Kadar je Mati božja tako-le sedela pri oknu in so ji prišle na misel vse bridke ure, ki jih bo moral božji sin pretrpeti, ji je bilo težko, da je jokala iz srca. Pa je zapel škrjanček in takoj ji je bilo srce zopet veselo. Kadar se je na večer vračal Jezus z apostolskega dela domov, je pa hitel brž k Mariji in ji sporočil: "Mamica, sinko gre."

Ko je Kristus na Golgoti umiral, je priletel tudi droban ptiček na goro mrtvaških glav, sedel je na srednji križ božjega Zveličarja in se je na vso moč trudil, da bi s ključkom izdrl trde žeblje. Ni mu uspelo. Spoznala pa je Mati božja sedem žalosti, ki je pod križem stala, da ta ptiček nihče drugi ni, kot oni škrjanček, zato ga je še raje imela odslej in ko je kmalu potem za Sinom šla v nebo, je vzela tudi škrjančka s seboj. Kaj mislite, kaj dela škrjanček v lepih nebesih? Kaj dela? Pri Marijinih nogah prepeva o Ljubezni božji. In lepo ime nosi tam v nebesih: Prvi pevec Marijin je. Pri nogah Device božje torej sedi in poje, kadarkoli zazvoni na zemlji, naj bo zgodaj zjutraj ali pozno večer, vselej zapoje tudi škrjanček: Zdrava Marija . . .

Mati božja pa je škrjančka silno vesela.

Nevernim beseda o veri.

IVELI so tam preko morja v stari domovini naši očetje, živele so naše matere. Razorana so jim bila čela od težav, razpokane so jim bile roke od žuljev. Skrb in delo sta jim čepela v očeh, skrb in delo sta jim čepela v telesu. Spomladi, poleti in na jesen so imeli isto pot, iz hiše na polje, iz polja nazaj domov. Spomladi so orali in sejali, poleti so okopavali in pleli, na jesen so želi in vozili sadeže. Zjutraj so šli in se vrnili šele na poldan, popoldne so šli in se vrnili pozno v noč. Tako je teklo njihovo življenje enakomerno naprej vedno po isti poti skozi težave in znoj. Samo to eno pot so poznali, pot vsakdanjega kruha.

Kaj pravim? Samo to eno pot so poznali? Ne govorim resnice. O še drugo pot so poznali naši

prekletstva iz raja: V potu svojega obraza boš jedel kruh, dokler se ne povrneš iz zemlje, iz katere si bil vzet.

Ne, ni delal samo radi kruha, tudi ne radi otrok. Predno je šel na delo, se je pokrižal, kadar je šel mimo kapelice v vasi se je pokrižal, zjutraj je z molitvijo pohitel na delo, zvečer je legel spat z Bogom na ustih in v srcu. Torej je delal predvsem za Boga in večnost. Lepo je bilo pšenično polje v njegovih očeh, kadar je valovalo v soncu in pelo o lepi jeseni, toda še lepši mu je bil pogled na cerkvico sredi vasi; vesel je bil, če je na jesen polje rodilo v stoterni sreči; če je pa Bog v svoji volji udaril po njivah s točo in viharji, je pa tudi sklonil v skromnosti svojo glavo, sklenil je roki in je molil: Gospod je dal, Gospod je vzel, njegovo ime bodi vselej česčeno! — Mati. — S kakim ponosom je zrla na moč svojih sinov, na po-

očetje, še drugo pot so poznale naše matere in ta je vodila mimo polja in njiv tja do bele cerkve sredi vasi. Tja je vodila, kjer je studenec vse milosti, vsega blagoslova, tja pred tabernakelj. Tam so naše matere, tam so naši očetje molili. Molili so, da bi se razpele roke božje nad njihovim delom v blagoslov in sveti križ.

Da, to so bile naše matere, to so bili naši očetje. Trdi delavci, kmetje, ki so nosili vročino dneva in še v nočeh sanjali o delu in trudu.

Zakaj so le delali ti naši očetje in naše matere? Ali so delali samo radi skorjice kruha, ali samo zato, da bi bilo otrokom dobro? Ali so delali z gnevom in nevoljo v duši, z odporom jetnika v srcu, ki vihti nad njim paznik Bog svojo pravico in bič svojega

stavnost svojih hčera, višje pa je le cenila moč in krepost, ki je v čednosti, postavnost, ki je v Kristusu Jezusu, to je življenje po veri in postavah Cerkve.

Prvo jim je bilo torej — Bog; drugo — kruh, prvo vera, drugo — žito in žetev; prvo blagoslov in milost; drugo dobiček in korist.

S to vero so hodili skozi življenje in so bili srečni. Življenje jim je bilo grenko, toda z veseljem so mu šli naproti, tudi bridki smrti so šli z veseljem naproti in — ostremu sodniku tudi tam v večnosti. Zato, ker so bili verni, so imeli sonce in veselje v duši.

* * *

Njihovi sinovi, njihove hčerke, vnuki, vnukinje so šli po svetu, vsi so šli na vse strani — s trebuhom za

kruhom . . . Eni so šli v bližnjo Evropo: na Westfalsko, v Porurje, drugi so šli v Avstralijo, tretji pa so prišli sem v Ameriko . . .

Tudi njihovi sinovi in vnuki so delavci. Razorna so jim čela od težav, razpokane roke od žuljev, skrb jim čepi v očeh, delo jim vklanja telo v gube. Pa se vprašajmo, zakaj le ti sinovi, ti vnuki delajo, kako delajo? Ali delajo, kakor so delali njihovi očetje? Odgovoriti si bomo morali:

Da, mnogi so ohranili materin zgled, mnogi so ostali zvesti svoji krvi, očetova beseda jim je angelj varuh vse življenje. Mnogi, premnogi pa so vrgli spomin očetov iz srca. Ti poznajo samo eno pot: pot v delavnico, pot v pisarno, v tovarno, pot do dolarja, do kruha. Oče se je zjutraj križal, čez dan se je spomnil Boga in zvečer se mu je zahvalil za dobrote. Molil je. Sin? O, tudi on moli, toda ne moli vsemo-

ha polna, polna mesa, polna vinain vode: samo na skalo potrka, pa ti priteče . . .

To so sinovi in vnuki onih pobožnih očetov, onih skromnih mater. Delavci so, kakor so bili delavci očetje, toda njihovo delo ni blagoslovljeno. Njim je uspeh prvo, denar prvi, korist prvo, zatem pa ni ničesar drugega več. Bog je v njihovih dušah le še v toliko, v kolikor je v zvezi s spominom na očeta, na mater, pa še takrat se sin samo s pomilovanjem spominja svojih starišev, češ, ubogi duhovni sužnji, sužnji božji.

Ali more biti potem v njihovem delu milost božja, ali moremo pričakovati, da bodo delali z veseljem? O komur je tovarna cerkev in kapelica, ta ne bo našel tolažbe v svojih težavah. Naj mu jo da tovarna, če mu je more! Komur je delo več od službe božje, ta ne bo našel blagoslova. Kdor se s kram-

Japonska

pokrajina.

gočnega Boga, temveč sebe, svoje naslade, svoj greh. Misli, besede in dejanja pa posvečuje z umazanostjo. Očeta je klical zvon k molitvi, sinu je tovarniški zvon, tovarniška sirena vse. Očetov zvon! Ha! Klical je očeta k molitvi. K temu prostaškemu znamenju vseh prodanih duš, prodanih veri in Cerkvi. S tem, ko je molil, se je oče priznaval pristašem Kristusovim, to se pravi, priznaval je vso goljufijo duhovnikov in Cerkve, s tem je oče kazal, da nima glave na pravem kraju, da je slep, gluha, hrom in mutast, dasi ima odprte oči in zdrave ude. — Tovarniški zvon, ej, ta pa kliče na delo, na delo za dvajseto in enaindvajseto stoletje. Ta zvon je znamenje kulture in prosvete, znamenje je one dobe, ki so ji milje in milje kakor korak, ko so ji daljne dežele, morja, širjave in daljave kakor sosedov vrt, v misli stopi tja . . . In še je to znamenje one dobe, ki je kru-

pom križa, s pikonom in lopato, ta naj pričakuje, da ga bo tudi Bog s krampom in pikonom nagradil. Ko udari življenje v takega brezverca z vsemi svojimi pestmi, pa hitro omaga. Očeta ni strlo, ker je imel vero, sina bo strlo takoj, ker je vrgel iz svojega srca to, kar imenujemo palico zemskega potovanja, vrgel je iz srca vero.

Z vero v srcu stojimo in pademo. Komur je vera opora v življenju, temu bo vera v večnosti kraljevo žezlo, komur je pa vera trstika šramote in zasmeha, temu bo vera v večnosti bič in škorpion v rokah sodnika Boga in tedaj bo moral tudi najbolj brezverni brezverec spregledati in verovati.

Spreglejmo sedaj v življenju, da ne bo treba Bogu z ognjem in mečem kazati, ali je Bog, ali ga ni.

Kako sem nekoč srečno smrti ušel.

BILO je lanskega leta 1926 okrog božiča. V Aleksandriji v Egiptu je bilo nepričakovano nastalo hladno. Deževalo je namreč par dni skupaj, kar v Egiptu ni navada. Prikazala se je bila nato španska bolezen, katero pa so topot imenovali gripo. V vsaki hiši so imeli bolnike in tudi pri nas v frančiškanskem samostanu sv. Katarine smo jih imeli naenkrat kar pol tucata.

Prišel je bil sveti večer. O polnoči v naši cerkvi, ki je glavna katoliška cerkev v Aleksandriji, je imel škof slovesno sv. mašo. Pri tej sv. maši je levitiral, to je stregel, tudi pisec teh vrstic, frančiškanski pater doma iz Kranjskega, ki ima dušno skrb za Slovence v tem velikem primorskem mestu, ki ima nad pol milijona ljudi.

Že med sv. mašo me je glava bolela. Bilo mi je vroče, takoj nato me je pa mraz stresel. Mislil sem, da sem se bil prehladil, toda motil sem se, ker dobil sem bil špansko bolezen.

Takoj zjutraj sem šel k zdravniku v evropejsko bolnico, ki se našega samostana drži.

Zdravnik je bil mnenja, da mi nič ni. Dal mi je ricinovega olja in naročil mi je, da naj se drugi dan zopet oglasim pri njem.

Da sem bil prehlajen in da me je kašelj silil, je bila pri slovenski službi božji zapazila tudi prednica slovenskih šolskih sester, s. Marcelina. Poslala mi je bila torej štiri obliže in mi naročila, da naj takoj zvečer, predno grem spat, dva v vodi namočim in da naj enega pritisnem na prsi, drugega pa na hrbet. Druga dva pa naj pritisnem drugi dan. Tako mi je nasvetoval ta ženski doktor.

Zvečer, predno sem šel v posteljo, pa se je pri meni oglasil še angleški duhovnik, p. Dunstan. Pritisnil mi je steklenico whiskyja rekoč: "Predno gresite v posteljo, popijte par poštenih požirkov whiskyja in sicer brez vode. Speklo Vas bo že, pa grelo Vas bo tudi, spali boste dobro in kašelj bo izginil. To zdravilo meni vedno pomaga kadarkoli se prehladam. In tudi Vam bo pomagalo prav gotovo."

Storil sem bil, kakor so mi nasvetovali ti trije zdravniki. Ricinovo olje sem bil izpil že zjutraj in imelo je popolni uspeh. Pritisnil sem bil en obliž na prsi. Na hrbet pa drugega nisem pritisnil, ker je bilo zelo težavno in ker sem bil mnenja, da bo že eden pomagal, če misli pomagati. Vzel pa sem bil zato dvojno porcijo whiskyja, češ, pa naj ta bolj pomaga, ker sem bil vzel samo en obliž namesto dveh.

Šel sem v posteljo in v par trenutkih sem prav močno zaspal, približno tako, kakor je bil zaspal naš prvi oče Adam takrat, ko mu je bil Gospod Bog po-

slal trdno spanje, ko je hotel iz njegovega rebra narediti prvo ženo, našo mater Evo.

V trdnem spanju pa ljubi Bog meni ni poslal, kakor nekdanj Adamu, zveste družice Eve, temuč poslal mi je drugo vso drugačno ženo, namreč bridko smrt.

Zagledal sem jo zraven sebe. Mirno je stala zraven postelje in me ni kar nič lepo gledala. Opirala se je na veliko koso, kakoršne so v navadi na Kranjskem. S to bridko koso smrt kosi glave starih in mladih, revnih in bogatih, posvetnih in pobožnih; glave kraljev in cesarjev, menihov in nun.

Kako sem se bil smrti ustrašil, ni mogoče povedati. Vso sapo mi je bilo zaprlo. Zadušiti me je hotelo. Srce mi je strašno bilo. Glava mi je hotela počiti. Z nobenim udom se nisem mogel geniti. Mrтваški pot me je oblił.

Toda nespametni človek si v vsakem slučaju išče tolažbe in si dela upanje.

Zapazil sem bil namreč, da smrt stoji pri mojih nogah in brž se mi je bil strah nekoliko polégel. Slišal sem bil namreč že večkrat, če kedo vidi smrt stati pri glavi bolnika, je tak bolnik izgubljen in nobeden zdravnik mu ne more več pomagati. Če pa kedo vidi smrt stati pri nogah, je še vedno upanje, da bo bolnik smrti ušel.

"O, hvala Bogu," sem zdihnil, "smrt stoji pri nogah!"

"Bog ve, ali je ta-le smrt moški ali ženska?" Ta tako neumna misel mi je prišla v glavo in sicer v tem tako važnem trenutku. Ko bi bila imela hlače ali pa žensko krilo, bi vsakdo brž rekel, ta-le smrt je mož, ali pa: ta-e smrt je žena. Toda smrt je imela samo gole kosti in v roki koso.

"Oho, ta-le smrt je ženska," se mi je kar naenkrat posvetilo v glavi. Imela je namreč zapestnice in polno prstanov na rokah. Imela je tudi bolj šibke kosti in kratke noge.

"In iz Egipta je doma, ker stoji neokretno kakor raca ali gos. In gosposke sorte je, ker ima polno zlatih zob v ustih in ker tako nerodno drži koso, da se ji na prvi mah vidi, da ni doma z dežele."

Vse to sem bil zapazil v enem samem trenutku. Takrat namreč, ko vidi človek smrt pred seboj, vse naenkrat in vse natanko vidi.

Videl sem pred seboj vse svoje preteklo življenje. In, o groza — kar nič ga nisem bil vesel.

Videl sem pred seboj brezskrbno mladost in lakomiselnost dijaška leta. Imel sem pred seboj skoro štiridesetletno meniško življenje, ki ni prav nič svetniškemu podobno. Četudi na zunanje ni bilo videti velikih nerodnosti, pa meni se je zdelo, kakor pobeljen grob, ki na notranje skriva samo gnilobo. Videl sem pred seboj samostane in cerkve, kjer sem živel

dalj časa. Pred menoj je stala Kostanjevica pri Gorici, frančiškanska cerkev v Ljubljani, v Kamniku, v Novem mestu. Gledal sem Žabnico in Lušarje na Koroškem, Nazarje in Sv. Trojico na Štajerskem, Carigrad na Turškem, Kajiro v Egiptu, Malto sredi Sredozemskega morja. Pred menoj so stale, kot moji otroci, moje molitve brez zbranosti, premišljevanja, brez dobrih sklepov, duhovne vaje brez poboljšanja, sv. spovedi in sv. obhajila brez zadostne pobožnosti. Videl sem samega sebe v spovednici brez zadostne potrpežljivosti, kot mašnika v mašnih oblačilih pri altarju brez zadostnega strahu božjega. Videl sem samega sebe v posvetni družbi brez meniške ponižnosti in tihe skromnosti. Ko sem vse to pred seboj gledal, sem se resnično bal, da mi bo strogi Sodnik zaklical: Poberi se spred mene, ti lahkomišelnih menih, ker svojemu sv. očetu Francišku nisi prav nič podoben!

Mislil sem že sam nad seboj obupati, kar sem se spomnil, da Gospod Bog pač ni zastoj za ljudi trpel in umrl in da je tudi mene odrešil. Kar nisem storil jaz za zveličanje svoje duše, to in še veliko več je storil božji Odrešenik zame. Res je, da v dobrem velike popolnosti nisem dosegel, toda trudil sem se vendarle. Imel sem slabosti, imel pa sem tudi dobro voljo. Brevir sem vedno molil, v veri nisem nikoli dvomil, za srečno smrt sem se vsak dan priporočal, za pridige sem se vedno pripravljaval, pri sv. maši sem se lepo obnašal, predstojnike sem ubogal. Nekaj pokore, četudi prisiljen, sem v življenju tudi storil, saj sem bil celih pet let v vojnem ujetništvu na Malti takorekoč živ pokopan, v stari trdnjavi, kjer cerkve vseh pet let nisem videl ne od zunaj ne od znotraj, in ko sem v domovino prišel, sem bil v pičlih šestih letih kar petkrat prestavljen, četudi sem že imel nad petdeset let. Ko sem bil to pomislil, sem globoko zdihnil in sam sebi rekel: Duša moja, nikar ne omahuje, temveč v ljubega Boga zaupaj!

In pograbil sem sv. križ, ki ga imam vedno po noči pod zglavjem v postelji. Stisnil sem ga močno v roki in srčno sem ga poljubil.

Nevoljno sem se nato obrnil na smrt, ki je še vedno pri nogah stala.

"Slišiš, ti smrt," sem ji rekel, kolikor sem mogel prijazno, "ti si se gotovo zmotila, da si v našo hišo prišla. Zraven našega samostana je evropejska bolnica, gotovo si bila tja namenjena. Tam je več ljudi zelo bolnih in tam nate že dalj časa čakajo. Tam

je neka Felička iz Albanije, ki jo je te dni kap zadela. V drugi dovrani je neka Izabela, Italijanka, ki je že štiri leta bolna in nimajo nič upanja, da bi ozdravela. Te dni so tja pripeljali gospo Fakini iz Kormina pri Gorici; ta ima že dvainosemdeset let. Pa tudi med moškimi jih je več hudo bolnih. Jaz mislim, da so bili iz te bolnice pote poslali. Smrt, kar po pravici povej, da si se zmotila in da si ulico zgrešila. Pojdi tedaj za eno številko naprej in boš takoj v pravi hiši pri svojih ljudeh!"

Vse to sem smrti prav čedno, četudi ne preveč prijazno povedal, vendar pa tako, kakor se olikanemu človeku spodobi, četudi sem jezo in nevoljo nad smrtjo le težko prikriaval.

Toda glejte, ta grda smrt je malo pomislila, nato pa kar dvakrat močno odkimala, češ, da se ni nič zmotila.

"O ti nesrečna smrt, ti se motiš nad menoj. Zakaj si prišla v mojo sobo? Jaz dozdam nisem bil še prav nič bolan. Danes o polnoči sem še pri veliki maši gospodu škofu levitiral. Kasneje sem v judovskem špitalu v Moharembegu, predmestju Aleksandrije, previdel mlado Afro, doma iz Goriškega, ki ima vročinsko bolezen. Dopoldne sem spovedoval, obhajal, pridigal in maševal. Ali ne vidiš, da nisi k pravemu prišla? V našem samostanu ima špansko bolezen p. Jožef, Italijan, ta je že pet dni v postelji, potem še trije fratři in dva hlapca. Gotovo si mislila na katera izmed teh. Ti vsi so v postelji in k tem hođi zdravnik vsak dan, ne pa k meni, ki sem celi ljubi dan ali v cerkvi, ali v bolnici ali pa na cesti. Kaj hođiš k meni, ki nimam časa zate! Pridi drugič! Za danes se mi kar iz hiše poberi!"

Te besede sem bil povedal smrti s takim glasom, kakor je v navadi, če hočemo, kakega potepuha iz hiše vreči.

Ko je smrt te besede slišala, ni kar nič odgovorila, temveč še bližje k postelji je stopila in z levo roko za mojo odejo prijela, kakor da je hotela reči: "Toje moje."

"O ti brezverska ženska!" sem zavpil nad smrtjo in noge v postelji hitro k sebi potegnili, da bi me smrt za nje ne prijela. "Ali res prav nobene olike ne razumeš! Prisiljen sem kar po domače ti povedati, kar ti gre."

Da bi mogel smrti bolj trdo govoriti, sem v postelji sedel.

(Dalje prih.)

Anton Martin Slomšek.

Sr. M. Lavoslava, Sheboygan.

SLOMŠEK DEKAN IN NADŽUPNIK V VUZENICI.

DEVET let je Slomšek vestno in z ljubeznijo očeta vršil težavno službo spirituala. Vzgojil je lavantinski škofiji navdušenih duhovnikov, ki so bili polni požrtvovalne ljubezni do ljudstva in apostolsko goreči. Sad njegovega delovanja se je kmalu pokazal — po svojih nekdanjih gojencih je preobrazil obličje škofije. Čeprav se je bil udal težki odgovornosti polni službi z vso dušo, in je neizmerno ljubil cvet naroda, svoje dobre bogoslovce, ga je vendar nekaj vleklo z neodoljivo močjo med preprosto ljudstvo, iz katerega je izšel. Prosil je za vuzemsko župnijo, ki je gorata in ima le malo dohodkov. Dobil jo je in nastopil svojo novo službo kot dekan vinotoka 1838.

Z njim je prišla sreča in blagoslov v župnijo. Svojim podložnim je bil v resnici dober pastir po zgledu Kristusovem. Mahoma si je osvojil srca vseh. Narod je pač dobro čutil, kdo ga resnično ljubi in vračal mu je z udanostjo in poslušnostjo. Slomšek je dosegel pri svojih faranih vse, kar je hotel. Ko je govoril na prižnici, so ga ljudje zvesto poslušali — tihi in zamišljeni so se vračali na svoje domove. Posrečili se mu je doseči, kar je sam zahteval od pridig: "Če ljudje tiho gredo od pridige, če vsi zamišljeni še utrnejo mnogotero solzo, nato so vražniku roko podajo, tuje blago povrnejo, slabo družbo zapuste, za božje reči, pa ožive, tedaj so jim pridige prižgale luč prave pokore in pokazale pot resničnega poboljšanja."

Kar je Slomšek začel na leci je končal v spovednici, ki je bila naravnost oblegana, in kmalu je mogel svojemu prijatelju pisati takole: "Tudi Podravci, četudi počasni, mrzli in težavni, me ne pustijo brez veselja. Na praznik imena Jezusovega nisva mogla oba odpraviti vseh spovedancev. Tudi med osmino je bilo vsak dan več ur dela v spovednici. Igranje je v moji fari prenehalo, tudi večji del pohujšljivih zgledov je odstranjen. Veliko sem že posnažil in hvaležni so mi, ki so me ubogali."

Svojim faranom je bil Slomšek ljubezniv oče. Vsem je skušal ustreči. Bogatini in siromaki, vsi so mu bili ljubi otroci. V njegovi župniji ni bilo uborne kočice, ki bi je ne bil večkrat obiskal. Reveži in zapuščeni so zrlji v njem angelja tolažbe. Trpljenje svojih ovčic je bolj občutil kakor svoje lastno. Koliko gorja je utешil, koliko trpečih src je potolažil in koliko na skrivaj prelitih solza je obrisal, ve le Vsevedni, ki ima vse skrbno za beleženo v knjige življenja.

Kmetu Turineku je požar uničil vse, še živine niso mogli rešiti. Kaj stori Slomšek? Podari mu štiri goveda; dva močna vola mu pa posodi za vso pomlad, da si je revež lahko obdelal polje. V svojo računsko knjigo je blagi dobrotnik zapisal: "Za dobra dela plača Bog obresti, da bi le dal srečo Turineku in — meni!"

Še en zglede njegove nesebične, požrtvovalne ljubezni do bližnjega. Nekoč se je pripetila na Dravi nesreča. Velik splav, obložen z lesom, je zadel na skalo. Razbil se je. Eden je našel smrt v hladnih valovih, druga dva pa sta se rešila na kopno, kjer sta nezavestna ob'ežala. Ljudje, ki so ju našli so tekli po g. nadžupnika. Prihital je na kraj nesreče in zaukazal zanesti reveza v svojo hišo. Skoro dva meseca jima je sam ljubeznivo stregel in ju tolažil. Sin bi ne mogel lepše skrbeti za starše kot je Slomšek za ta dva reveža. Ko sta ozdravila, sta se s solzami postavljala od blagega gospoda. Na vprašanje, koliko sta dolžna, je Slomšek smehljaje odgovoril: "Je že Bog plačal. Le pojdiva, pa molita zame; samo pazita, da vama v drugi Drava ne izkoplje groba."

Kot dekan je imel lepo priložnost seznaniti se s šolami, ker je bil ob enem šolski nadzornik za svojo dekanijo. Šole so bile v tistih časih res zelo slabe. Ni čuda, da so se jih ljudje branili in niso marali pošiljati svojih otrok k pouku. Slomšek je uvidel, da za enkrat še ne more vsega predrugačiti. Za to je pa tembolj vneto priporočal nedeljske šole. V ta namen je spisal knjigo "Blaže in Nežica v nedeljski šoli", ki se je ljudstvu zelo priljubila. Menda ni bilo slovenske hiše, kjer bi je ne bili čitali in se iz nje učili. Koliko dobrega je ta knjiga storila, ni mogoče popisati.

Ne samo narodu — tudi svojim tovarišem je bil Slomšek učitelj. Spisal jim je "Spomini slovenski svojim nekdanjem učencem in prijateljem." Ta knjiga vsebuje krasne cerkvene govore. Seveda je z njo zelo ustregel duhovščini.

Svojim kaplanom je bil Slomšek bolj oče kot pa predstojnik. Najraje je bil v njihovi družbi. Zabaval se je z njimi, jim dal dobre svete in z njimi molil brevir. Spisal je dnevni red, ki so se ga morali vsi držati. Seveda se ga je sam najstrožje držal. Njegov strežaj je imel dolžnost, streči tudi kaplanom, a plačeval ga je vedno sam. Ako je obiskal svoje sosede, je vzel sedaj enega, drugič zopet drugega kaplana s seboj, da se ni mogla vzbuditi zavist. Smeli so tudi rabiti njegove konje in voz brezplačno. Svoje stanovske dolžnosti je vestno delil z njimi. Če je bilo treba prevideti bolnika, se ni pomišljal. Šel je, ako je prišla vrsta nanj ali če je zbolel kak kaplan, pa naj je bila noč še tako temna in viharna, in pot še tako dolga in utrudljiva. Plačana opravila pri cerkvi je pustil kaplanom, brezplačna je vedno opravljal sam. Ni torej prav nič čudno, da so ga ljubili in da je vsak, kdor je imel srečo biti pri njem za kaplana, imenoval leta, ki jih je preživel ob strani tako dobrega predstojnika, najlepši čas svojega življenja.

Tudi svojim poslom je bil Slomšek oče, ljubezniv, pa tudi strog, ako je bilo treba. Skrbno je čul nad njimi. Če je zapazil, da življenje kakega posla ni v skladu z božjimi zapovedi, ga je posvaril in če se po večkratnem opominjevanju ni poboljšal, ga je odslovil. Vsa njegova družina je morala vsak mesec prejeti sv. zakramente, in udeleževati so se morali krščanskega nauka. Večerno molitev je sam z njimi opravljal. V postu in adventu ji je dodal še rožni venec, ki so ga drugače molili samo ob nedeljah in praznikih. Te svete dni je družini olepšal s tem, da je ostal pri nji nad eno uro in ji kaj lepega čital ali ji pa razlagal resnice sv. vere. Ni se mu zdelo škoda časa, ki ga je porabil med njimi. Spominjal se je pač Gospodovih besed: Kar ste storili nemu mojih najmanjših, ste meni storili.

Ko je prišel Slomšek v Vuzenico, je našel cerkev, ki je bila zelo zanemarjena. Bolelo ga je to, njega, ki je tako ljubil lepoto hiše Gospodove. Ni miroval prej, dokler ni dosegel, kar je želel. Potrkal je na srca svojih dobrih Pohorcev in z njih pomočjo je kupil krasno mašno obleko, lepo monštranco in še več drugih stvari, ki so potrebne, da se more sv. maša dostojno opravljati. Naročil je tudi nove zvonove. Cerkev je morala biti vedno čista — vsak prašek na mestu božjem ga je bolel v srce. Sam je večkrat dejal: "Dragocenosti v cerkvi ni treba a vse mora biti lepo, čedno urejeno." Skrbel je tudi, da je službo božjo poviševalo lepo cerkveno petje.

Slomšek je ljubil Vuzeničane in večkrat se je izrazil, da bi rad med njimi legel k večnemu počitku. Toda Bog mu je odločil širši delokrog. Škof Kutnar ga je hotel imeti v bližini, da bi mu pomagal v njegovi težki službi, kajti sam je bil res bolehen. Da mu ustreže, je Slomšek, ko je bilo izpraznjeno mesto kanonika v St. Andražu, prosil za to službo in — dobil jo je, Vuzeničani so pa žalovali in jokali za očetom, ki jih je s težkim srcem zapuščal.

SLOMŠEK KANONIK IN VIŠJI NADZORNIK LJUDSKIH ŠOL.

Meseca avgusta 1844. je bil Slomšek umeščen za kanonika. Ob enem je postal tudi višji šolski nadzornik. To je bila služba kot nalašč zanj ustvarjena. Odprl se mu je širok delokrog. Prizadeval si je na vso moč prenoviti slabe šole in ustanoviti nove. Poučeval je učitelje in se za nje očetovsko potegoval, če je videl, da se jim godi krivica, a srce njegovo je bilo za otroke. Te svoje ljubljence je hotel naučiti lepega čednostnega obnašanja, zato jim je podaril dve molitveni knjižici: "Angelj molitve" in "Sveto opravilo za šolarje". Knjižici sta otrokom zelo ugajali — saj jim pa tudi nikdo ni znal tako lepo in preprosto pisati, kakor ravno on.

Petje je velikega vzgojnega pomena. To je vedel Slomšek prav dobro, zato je prosil njemu podrejene učitelje, naj marljivo goje petje in zbirajo primerne šolarske pesmi, ki jih je po-

zneje, ko je bil že škof, izdal pod naslovom: "Šola vesela lepega petja za pridne šolarje."

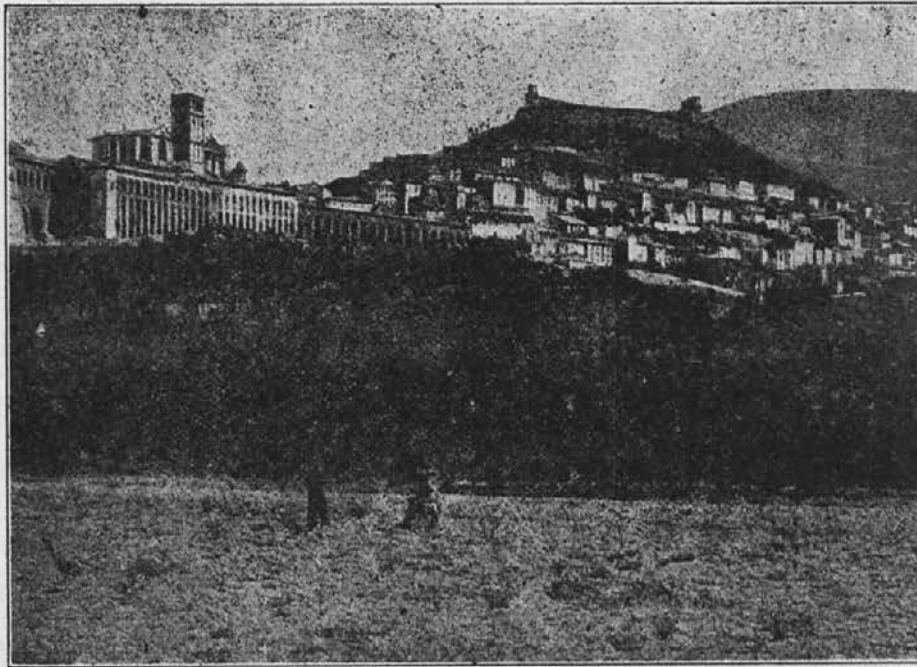
Da se je sam toliko trudil za šole, mu ni bilo dovolj, hotel je navdušiti tudi druge. Prijatelju-dekanu, piše takole: "Bog daj, da bi sonce milosti božje sijalo in rodilo plemenit sad v velikem vinogradu Tvoje široke dekanije. Imaš voljo, imaš moč, rast bo dal Bog. Prizadevaj si in skrbi, da iztrebiš iz šol svoje dekanije tisti brezmiselni mehanizem, ki kakor rja razjeda vse dobro in dela, da so naše šole le v kvar. Vdahni svojim šolam duha in življenje. Obiskuj nenadoma sedaj to, sedaj ono šolo. Ukaži izpraševati, sprašuj sam, in ne hodi mimo nobene šole, da je ne bi obiskal."

Med tem pa, ko je Slomšek toliko delal za šole, ni pozabil, da je duhovnik. Hodil je na različne kraje pomagat izpovedovat. Obiskoval je bolnike in pridigaval po vsej Labudski dolini. Njegovi govori so povsod napravili velik utis. Nekoč ga je slišal so!nograški nadškof. Ugajal mu je tako, da ga je sklenil priporočiti na višjem mestu.

Da narod izobrazí je Slomšek začel izdajati slovenski letnik "Drobtince". To je bila knjiga, ki je izšla enkrat na leto.

Urejeval je "Drobtince" s početka sam. Prvič so izšle leta 1846. Prinašale so povesti, kratkočasnice, pesmi, pridige, življenjepise itd. Ni je bilo slovenske hiše, bogate ali uboge, kjer bi ne bili čitali "Drobtinic" in jih radi imeli. To je bila knjiga, ki je narodu res koristila, ga poučevala in mu sladila težke ure. Prav dobro se še spominjam, da sem imela ravno radi "Drobtinic" par bridkih trenutkov. V otročji nevednosti sem iztrgala list iz "Drobtinic", ki so imele častno mesto na polici, in napravila sem "škrnicelj". Oče je to opazil, on, ki je bil varuh "Drobtinic" — — no, kaj bi Vam pripovedovala, ko pa pišem o Slomšku; hotela sem samo povedati, da je ljudstvo ljubilo "Drobtince" še po petdesetih letih Slomškove smrti.

Vkljub pisateljevanju in delu za šolo, je Slomšek še vedno našel časa, ki ga je porabil za škofa. Bil je njegova desna roka in zaupal mu je vse. Vendar, priti je moralo do ločitve. V Celju je umrl opat Schneider. Koga naj škof pošlje Celjanom? Kakor nerad, vendar se odloči, da jim pošlje Slomška, njemu pa naroči, naj prosi za izpraznjeno opatijo. Škofova želja je bila njemu povelje; zato pošlje prošnjo za opatijo na cesarja Ferdinanda, ki ji je ugodil in imenoval Slomška za celjskega opata.

Mesto Asizij, kjer so ravno za dnje dni čč. pp. provincijali na binkoštnem kapitlju izvolili novega generala frančiškanskega redu. Ime mu je: p. Bonaventura Marrani.

Prešmentane citre.

5.

INILA so zopet leta in ljudje so zvedeli: Lojze-frančiškan je prišel k vojakom. "Kako to?" so bili radovedni, "kdo je prinesel vest?" Videli so ga v soldaški monduri, z večernim vlakom je prišel, v eni roki kovček, v drugi citre. Na kolodvoru je še mimogrede šipo ubil, kakor nalašč, češ, rojstno mesto moje, pozdravljeno!

In tako je bilo: Po dolgih letih sem zopet stopil na rodna tla in sicer v soldaški monduri, v eni roki kovček, v drugi citre.

Te moje ljube citre, kakor ljubeča sestra so me vsepovsod spremljale, zakaj bi še ne šle z menoj v kasarno? Te moje ljube citre so mi prinašale toliko tolažbe, mislite, da v kasarni ni težav? Ej, pa še kake so! Kadar sem bil žalosten, se bom zopet s citrami tolažil.—Sile v samostanu ravno ni bilo, zato so tudi citre bolj počivale na peči in mi niso delale Bog ve kaj šmenta, samo časih sem jih vzel s peči, kakor sem rekel . . . V kasarni pa bo prišlo morda več takih trenutkov, ko bom rabil tolažbe in citer. Kako je že nekdo zapisal o kasarni in soldaščini: "Soldaščina je kakor otroška srajca, same sitnosti so z njo," je zapisal, če se ne motim.

Na dan malega šmarna so torej prikorakale z menoj vred v kasarno na Pobrežju. Kdo bi bil mislil, da bom imel že prve dni sitnosti s citrami. Na drugem kraju državnega mostu ti pristopica mlad podporočnik z ošabno zvezdo na ramenu. Meni kri v glavo: kako bom pa sedaj pozdravil: v eni roki kovček, v drugi citre. Hitro citre v levo roko, da bo desna prosta. Štrbunk, citre po tleh, podporočnik mimo mene, ne da bi ga pozdravil. Še okrenil se ni, hvala Bogu. Komaj pa je pet korakov za menoj, zaori s komandujočim glasom:

"Vojniče!"

Najbrž ga je zapekla podporučniška vest: navaden vojak, pa podporučnika ne pozdravi."

Stal sem ukovan, kakor se navadnemu vojaku spodobi, če stoji pred podporučnikom.

"Zašto me nisi pozdravio?"

Molk. Kakor se navadnemu vojaku spodobi, če stoji pred podporučnikom. Če bi ne imel soldaške suknje, bi mu jih bil že drugače naštel.

"Ime i prezime. Četa, komanda itd.?"

"Lojze itd., bogoslovac-djak."

In sva šla narazen. On menda z zadoščenjem v srcu, jaz z gnjevom. No, zastonj nisi šipe ubil na kolodvoru. Lojze, kaj še bo iz tebe, predno odslužiš svoj rok. Malo težko sem prenesel, da me je mlad podporučnik pozval k redu, mene bogoslovca. Bogve, če je bil že osemnajst let star in take posta-

ve je bil, da bi bil prav iz duše lahko zapel: Kako bom soldat, k'sem fantič premlad, ne morem še puške držat. — Pomagati si nisem mogel, mirno sem vzdignil citre in kovček in sem jo mahnil naprej. Toda vstala mi je v duši jeza na citre: Če mi bodo še nagajale, ob prvi priliki jih prodam kramarju. Tedaj me je pa zapekel materin spomin: petindvajset srebrnih kron. In sem zopet trdno sklenil, da jih ne bom prodal, tudi če mi prineso trideset dni zatvora. — Pridem v kasarno, ali mi niso citre zopet napravile sitnost!

Na levi artilerijske vojašnice je bila kantina. Prvi dan sem se seznanil z njo in z enookim točajem, ki jo je imel v posesti. Kakor se spodobi navadnemu vojaku.

Ogledam si nekoliko kantinske prostore in na polici pod steklenicami iztaknem citre, — prav take, kot so bile moje.

"To bomo pa igrali, gospod kantiner. Jaz sekundiram, vi pa prvi glas. Tudi jaz imam citre s seboj."

Gospod kantiner se je razveselil:

"Bravo."

Jaz hajdi po citre. Ob vrtni ograji pa me dobi komandant. Nisem se mu še predstavil. Tlesnem s petami, kakor se spodobi navadnemu vojaku in se predstavim.

Komandant:

"Kaj je v kantini nastanjena komanda, da greste in se preje javite kantinerju kot meni?"

Molk.

Komandant: "Jutri na raport."

Sveta Mati božja! Kaj ni vse napovedala ona šipa na kolodvoru?

Raport ni prinesel nič hudega, samo zvedel sem, kam sem prideljen. Pridelili so me sprejemni pisarni v bolnici. In prišli so dolgi dnevi s svojim kasarniškim dolgočasjem; samo bolniki, ki so prihajali krog druge ure popoldan, so prinesli nekoliko življenja.

Takrat sem se lahko obdal z gloriolo komandanta, zakaj od sile neumni so bili ti macedonski vojaki. Bogoslovci smo imeli znamenje kače na ramnici, znak vojaških medicincev in bolničarjev, vojaki pa so menili, da so to generalske porte in so tako tleskali s petami, da je bilo joj.

"Kad si bio rodjen?"

"Neznam."

"Jesi li pisman?"

"Nijesam."

S tako robo smo se ubijali iz dneva v dan. Ni čuda, da se mi je časih zahotelo citer in sem zabrenkal. Toda bil je spak v njih, ali kaj, zopet so me

spravile v nerodnost. Brenkam lepo noč, pa pridrsa bolnik z najhujšo vročino bosonog v mojo sobo:

“Ja volim tvoju muziku.”

“Ali boš šel brž nazaj, ali ne! Še smrt si iztakni, pa boš imel muziko.”

Vrata se odpro: komandant v vratih! To je gledal! Bolniku pravi: Marš nazaj! Meni pravi:

prekipel, in sicer s tako silo, da je pokrovček odletel deset metrov daleč. Ni pomagal materin spomin, ni pomagalo nič. Šel sem h kramarju in sem prodal ritre.

S citrami pa je ostala pri kramarju tudi moja sreča in zadovoljnost. Bilo mi je, kakor da sem lastno mater prodal. Spomnim se njenih besed: Danes

Oj tičica bo pevala. . .

“Na smrt bolan, pa ne da bi ga spravili v posteljo nazaj, še muzicirate mu! Če ste mu smrt primuzicirali, glejte vi!”

Če bi citre še ne bile razbite, razbil bi jih bil sedaj. Trpel sem, kar jih imam. Ne tihe ure veselja mi niso prinesle v življenju. Doslej sem še potrpel s citrami. Pa je tudi piskrček moje potrpežljivosti

še ne veš, kaj sem ti dala s temi kronami; prišla bo ura, ko boš zvedel. — Petindvajset srebrnih kron, jaz pa jih prodajam za papir. — Na večer sem bil že zopet pri kramarju:

“Kje imate citre, ki sem vam jih prodal davi.”

“Prodal sem jih naprej, kaj vam mar?”

“Prevelika škoda.”

"Imam še druge, če želite," se je klanjal žid.

V meni pa je zavrelo: Ti in tvoja kramarija, duša židovska, — in sem planil v temo.

Doma so me sprejeli z vsem veseljem; v meni ni bilo veselja in kakor da mi je mati v duši brala, me vpraša:

"Citre bi bil s seboj prinesel, vesel večer bi bil, zdaj že gotovo veliko znaš."

"Citre? Citre bom s seboj nosil v kasarno, saj sem še samega sebe komaj prinesel?"

Najmlajša sestra pa hiti: "Saj jih je prinesel, videla sem ga."

Zardel sem in sem molčal. — Mater je prevzela težka slutnja. Ni bilo več veselja v nas oni večer in sem odšel z jezo: prešmentane citre!

(Konec prih.)

P. B. in P. Sal.:

Praznovanje Cirilovega jubileja v Rimu.

Nekam čudni smo Slovani, nekam čudni in premalo samozavestni. Do tega prepričanja privedeta človeka dva članka v "L'Osservatore Romano," eden v številki z dne 8. maja, drugi v številki z dne 12. maja. V teh dveh daljših člankih poroča neznani poročevalec, kako so Rimljani proslavili 1100letnico rojstva sv. Cirila, velikega slovanskega apostola. Proslavili pa so Rimljani ta Cirilov jubilej tako slovesno in izrazito, tako spodbudno in spoštljivo, da ga bodo tako slovesno in izrazito malokje na slovanskih tleh.

Slovani smo pač taki, da imamo vse premalo spoštovanja do sebe in do svojih velikih mož. Da se navdušimo za svoje velike može in za sebe, je premnogokrat potrebno, da nas na to opozorijo drugi narodi. Sicer pa smo tako mrtvi in nedozvetni zase in za slavne čine naših mož, da je nešteto krat zastoj vabilo in nagovarjanje in knjiga. Zato se ni čuditi, da igramo Slovani tako neznatno vlogo v zgodovini človeštva, ko bi vendar z ozirom na naše veliko število morali imeti soodlobo, če že ne odločilno besedo. Ker smo tako mrtvi in nezavestni, zato pa pade na naš račun le tu in tam kaka drobtinica priznanja z mize svetovnih narodov . . .

Pa pustimo raje to in preidimo k rimskim slavnostim na čast sv. Cirilu, katerih glavni del se je vršil v času od 6. do 8. maja. Vse te slavnosti so se vršile na pobudo rektorjev slovanskih kolegijev v Rimu in na izrecno željo svetega očeta samega.

Središče Cirilovih slavnosti je bilo to pot v jugoslovanski narodni cerkvi sv. Jeronima v Rimu. Precej prvi dan se je nabralo v tej cerkvi nešteto ljudstva, ki ga ni zmanjkalo tudi v času, ko ni bilo nobene slovesnosti. Obiskovalci so občudovali umetnostne in zgodovinske spomnike, ki jih hrani cerkev sv. Jeronima. Pobožno so molili pred Najsvetejšim in pred relikvijo sv. slovanskega apostola Cirila. Prvi dan zjutraj je imel najprej tiho sv. mašo nadškof Odrinski mons. Marmaggi, slovesno pontifikalno mašo pa je služil nadškof Nikozijski, mons. Francesco Cherubini. Pri slovesni pontifikalni sv. maši so strelci gojenci češkega in jugoslovanskega kolegija, epistolo in sveti evangelij pa so peli v hrvaškem jeziku. V hrvaškem jeziku so v teh treh dneh peli epistolo in evangelij pri vsaki slovesni maši latinskega obreda, ki se je vršila v cerkvi sv. Jeronima.

Najbolj ganljiv prizor Cirilovih slavnosti, določenih za prvi dan, so nudile slovesne Večernice po bizantinskem obredu. — Opravil jih je škof Izaija Papadopulos Gracijanopolski. Asistirali so mu duhovniki vzhodnega obreda ter diakoni in kleriki grške in ruske narodnosti, ki so bili vsi oblečeni v slikovita in dragocena orientalska oblačila. Posebno pozornost je pri večernicah vzbudila takozvana "Artoklasia" ali po slovansko "Darohlebica." Škof je posvetil 5 kruhov in 3 posodice, eno napolnjeno z vinom, drugo z oljem, tretjo z žitom. Po blagoslovitvi je škof razdelil kruhe med ljudstvo, v zakristiji pa je z blagoslovljenim oljem mazilil čela vernikov. S tem so bile končane bizantinske večernice.

Okoli sedme ure zvečer je imel govor mons. Salotti. Proslavljal je apostolsko delo sv. Cirila, kateremu so bili priča tudi nekdanji Rimljani. Nato je poslušavcem poklical v spomin vsokolištev vernikov, ki jih je veliki apostol Slovanov spreobrniti k pravi veri ali pa jih na čudovit način potrdil v krščanstvu,

predvsem s tem, ker je iznašel slovanske pismenke, prevedel na slovanski jezik mnogo svetopisemskih knjig in opravljal službo božjo v domačem jeziku. H koncu je govornik izrazil srčno željo, naj bi se kmalu vse vzhodne ločene cerkve zedinile s sveto katoliško cerkvijo.

Po govoru je podelil blagoslov z Najsvetejšim kardinalom Evristo Lucidi ob asistenci čechoslovaških duhovnikov in gojencev. Cerkev je bila sijajno razsvetljena. Še bolj sijajno in čarobno pa je bila razsvetljena fasada zunaj na cerkvi sv. Jeronima.

Ravno tako slovesno so se nadaljevale jubilejne slavnosti na čast sv. Cirilu drugi dan. Poročevalec v "L'Osservatore Romano" je izjavil, da so bile sploh vse Cirilove svečanosti podobne prisrčni molitvi za zedinjenje in živ izraz iskrene želje sv. katoliške cerkve v himni za praznik sv. Cirila in Metoda: "Ohranite slovanske narode Bogu!" Te dni so se namreč zbrali okoli relikvije sv. Cirila, izpostavljene v jugoslovanski cerkvi sv. Jeronima vsi v Rimu se nahajajoči Slovani.

V soboto, drugi dan Cirilovih slavnosti, je najprej maševal mons. Benjamin Nardone, rektor jugoslovanskega kolegija sv. Jeronima. Slovesno pontifikalno sv. mašo pa je služil ta dan mons. Dionizij Njaradi, škof Križevski, ki je nalašč za to došel iz Hrvaške. Njegova grško-slovanska sv. maša po obredu sv. Janeza Krizostoma je bila višek drugega dneva.

Posebno pozornost je zopet vzbujala slikovita in bleščeča vzhodna obleka, ki jo je nosila ob tej priliki asistenta s škofom. Škof je imel na glavi dragoceno krono, v rokah pa je držal srebrno palico. Asistirali so mu duhovniki in diakoni in kleriki ukrajinske in hrvaške narodnosti. Ukrajinski pevski zbor je pel razne slovanske cerkvene pesmi. Peli so tudi slavospeve na čast sv. Cirilu, povzdigujoč njegovo apostolsko delo. V srce segajoča je bila mila prošnja, da bi bili Slovani "jednomisleni," to je, vsi iste vere.

Po sv. maši in po obhajilu pod obema podobama so razdelili med ljudstvo spominske podobice z molitvijo za zedinjenje. Ljudstvu je izredno ugajala slika na teh podobicah, ki jo je naslikal ruski umetnik Vaznezov.

Popoldne je imel slavnostni govor na čast sv. Cirilu mons. Tit Trocchi, nadškof Lacedemonski, blagoslov z Najsvetejšim pa je podelil ob obilni asistenci slovanske duhovščine in klerikov kardinal Rafael Scapinelli.

V nedeljo, dne 8. maja so potekle Cirilove slovesnosti kar najbolj veličastno in sijajno, tako da je zadnji dan bil krona tridnevnega praznovanja. Zjutraj je najprej maševal kardinal Alojzij Sincero, tajnik kongregacije za Vzhodno cerkev, slovesno pontifikalno sv. mašo pa je opravil kardinal Merry de Val. Pri tej slovesni pontifikalni sv. maši so bili navzoči razni odlični gostje, stregli pa so kleriki vseh slovanskih narodnosti, tudi Jugoslavlani (Hrvati in Slovenci). Naključje je nanoslo, da je ravno ta dan prispelo v Rim 150 slovaških romarjev pod vodstvom mons. Koliska.

Popoldne je imel govor na čast sv. Cirilu mons. Jožef Palica, nadškof Filipijanski. Posebe Hrvatom in drugim Slovanom pa je govoril hrvaški frančiškan p. Teofil Harapin, profesor na kolegiju sv. Antona v Rimu. Po tem govoru je dajal poljubovati relikvije sv. Cirila dalmatinski odminikan p. Ambrož Bačić, profesor na kolegiju sv. Tamaža Akv. v Rimu.

Zaključno pobožnost s Te Deum in z blagoslovom je opravil kardinal Vincenc Vanutelli, dekan kolegija kardinalov in pro-

tektor jugoslovanskega kolegija sv. Jeronima. Navzoči so bili tudi zastopniki jugoslovanske, čeohslovaške in poljske vlade.

Nad vse slovesno so torej praznovali Cirilov jubilej v Rimu in udeleževalo se je slovesnosti v velikem številu tudi rimsko ljudstvo. V Rimu bivajoči Slovani so se pač lahko prepričali, da Rimljani ljubijo apostola Slovanov, velikega sv. Cirila, da ga ljubijo in poznajo morebiti celo bolj ko nekateri Slovani.

Vendar moramo poudariti, da se tudi med Slovani vrše Cirilove jubilejne slavnosti. Vrše pa se zaenkrat v posameznih krajih z večjo ali manjšo slovesnostjo. Tako so se vršile na

tih slovanskih apostolov. Popoldne bo v cerkvi slavnostni govor v proslavo 1100letnice rojstva sv. Cirila. Govoril bo znameniti misijonar iz starega kraja, p. Odilo Hašnšek. Vabljeni so Slovenci iz bližine, posebno pa člani Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Teh članov je sedaj že nad sto, za kar se moramo zahvaliti marljivim nabiravcem in nabiravkam v Jolietu, v Chicagi in Sheboyganu. Želeti bi bilo, da bi se priglasile tudi druge slovenske naselbine za vstop v Apostolstvo. Zlasti te ugodne prilike ob Cirilovem jubileju bi ne smel prezreti noben zaveden ameriški Slovenec.

Tam na vrtu poje pomlad. . .

Slovenskem, na Češkem in Slovaškem in tudi na Hrvatskem. Skupna slovanska proslava Cirilovega jubileja pa se bo vršila v mesecu avgustu na Velehradu. Tjakj poromajo Slovenci in Hrvati, Slovaki in Čehi.

Da ne bomo ameriški Slovenci zaostali za drugimi Slovani in za starokrajskimi Slovenci, bomo tudi na ameriških Brezjah proslavili Cirilov jubilej. Proslavili pa ga bomo dne 10. julija, ko ima napovedan izlet društvo sv. Stefana iz Chicage. Ta dan bo na hribu pri jezeru sv. maša pred okrašeno podobo sve-

To pot razgllašamo jubilejno kampanjo za Apostolstva sv. Cirila in Metoda. Ta jubilejna kampanja bo trajala od praznika svetih slovanskih apostolov, to je, od 5. julija do konca letošnjega decembra. V tem času bo znašala letna članarina samo 40c in tisti, ki bo dobil največje število plačujočih (vsaj 24), bo postal dosmrtni član Apostolstva.

Obračamo se s toplo prošnjo na vse dosedanje člane Apostolstva, naj v mesecih jubilejne kampanje pridobivajo nove člane. Imenâ tistih, ki bodo pridobili največ članov, bomo priobčili ob koncu kampanje.

postelimi naraj' Ker se nisam pre
blatker mam malo casa

SLOVENSKA ŽENA

nije s smrtno kaznijo. — Tako-le se je glasil zakon:

“Najstrožje prepovedujemo vsem ženam, pa naj bodo mlade ali stare., naj bodo mladenke ali vdove, da ne pokvarijo svoje naravne lepote na izdajavski način. Bodisi s šminkanjem, z žavbami vseh sort, lepotne vode, umetno narejenim zobovjem, s ponarejenimi lasmi, špansko volno, modercem ali visokimi petami, če delajo to, da bi preslepile može za možiteve, so krive vraževanja in čarodejstva in je vsak tak zakon neveljaven . . .”

Poslušajte žene. Kaj ne, kako se časi spreminjajo in kako se mi spreminjamo z njimi.

* * *

Prav vseeno je, ali nosijo ženske dolge ali kratke lase. Samo, da bodo po srcu žene, srčno izobražene. Ženski poklic ne zavisi od las, tudi ne od pofarbanega obraza in da bi lasje uplivali na srce, še ni bilo slišati. Dobra bodi žena, plemenita, ljubezniva in usmiljena.

* * *

Kdor pravi, da je z ženskimi kitami šla tudi ženska poštenost in plemenitost, ta je ravno tako neumen, kakor so neumni stari Kitajci, ki pravijo, da je vse to gorje, ki se gromadi sedaj nad Kitajsko, prišlo radi tega, ker so si brezbožni mladci ostrigli kite . . .

* * *

Ni pa odobravanja vredna obleka moderne žene. Malo bolj bi že lahko skrivale svojo goloto. — To, kar nosi žena danes na sebi, ni več obleka . . . Poročal je pred meseci ljubljanski časopis, da so v Parizu v modi klobuki, ki imajo za trakom majhen žep za robček. Prihodnjo pomlad, pravi dalje, bodo pa v modi klobuki, za čigar trakove bodo lahko utaknili vso svojo obleko . . .

Obleka je ženski časih pol razuma in pameti . . .

* * *

V najgrši luči je žena takrat, kadar odvije žarnico svoje samoljubne svetlobe.

* * *

Značaj moža se kaže pri igri, značaj ženske pa pri plesu.

* * *

Moža spoznaš najbolj po njegovi ženi.

* * *

Pauder pa šminka sta danes tako potrebna in nadomestljiva, da je industrija s to robo danes skoraj največja. Časih je bilo drugače. Ali bodo verjele naše ženske, da je bil nekdanj v Angliji zakon, ki je strogo prepovedal, da bi kdo potvarjal mater naravo. Prestopke so kaznovali kot izgrede čarovnaravo.

Materino srce.

HEINEN pripoveduje, da je vprašal v neki dekliški šoli deklice, kaj da hočejo postati. Večina deklic ni znala odgovoriti, nekatere so mislile, da bodo šle v kako trgovino, dve sta rekli, da bosta učiteljici; ena pa, najbolj odkrita in pogumna od vseh, je rekla: “Postati hočem mama!” Kakor da bi vse prešinila električna iskra, vsem je prišlo kakor razodetje od zgoraj in iz vseh obrazov bi mogel razbrati: “Jaz tudi, jaz tudi!”

Tista, ki je rekla, da hoče postati mamica, ni po-

zneje postala telesna mati, pač pa učiteljica. Tu je bila prvič mati svojim malim šolarčkom, ki jih je učila moliti, Boga častiti in ABC. Pa to ji še ni bilo dovolj! Šla je na visoko šolo, študirala zdravilstvo in postala doktorica zdravilstva. Sedaj je postala še bolj mati ubogim bolnim otrokom in ženam.

O ženskem srcu pravijo, da je velika skrivnost. Ta tajnost njenega srca prihaja od tega, da ima vsako žensko srce že po naravi neko posebno nagnjenje po materinstvu. Žena ni srečna, ako v tem ali onem oziru ne izživi čuta materinstva, bodisi kot telesna

Dr. J. Jeraj:

ali duševna mati. Po naravi sami ima zato od Boga neki posebni dar požrtvovalnosti, nesebične ljubezni. Ta prirojena požrtvovalnost in nesebičnost jo usposoblja za velikanske žrtve in težkoče, ki jih mora žena prenašati v življenju, posebno družinske matere, kakor tudi druge žene, ki živijo samostojno življenje. Slišal sem že marsikaterega moškega z občudovanjem govoriti o telesnih materah, kako da morejo prenašati tolike žrtve, tolike težkoče z otroci v družini. To moremo razlagati samo s tem, da je Bog položil poseben dar v žensko srce in ga usposobil že po naravi za visoke naloge, ki jih ima mati v družini in vsakem narodu.

Le glej že malo deklico, kako se v njej še čisto nezavestno poraja ta čut. Ko se še niti ne zaveda sveta in svoje bodoče naloge, že nosi s seboj svojo punčiko, jo oblači v lepo pisano oblekco, snaži, neguje in stiska na srce, kakor v nežni slutnji svojega velikega poklica, da bo enkrat vse njeno življenje posvečeno samo eni nalogi vzgoje otroka. Ne bom pozabil prizora, ki sem ga videl nekoč na ulici sredi med kričečo poulično mladino. Naenkrat pridrvi neki večji paglavec med veselo mladino in v svoji vrtoglavosti prevrže malega otroka. Otrok pade na umazano in prašno cesto in glasno zajoka. Njegova starejša sestra ga hitro vzdigne, poljubi po zajokanem obrazku, otrese hitro prah s suknjice, potem pa dvigne roko in preti z njo za bežečim paglavcem. — Deklica, še sama otrok, pa že razodeva z vsem svojim ravnanjem tisti plemeniti čut materinstva, ki daje pozneje ženstvu takšen sijaj.

Vse kar je plemenitega in lepega na svetu, je vključeno v ime mater. Naj je kak narod še tako krut in neotesan v svojih običajih in življenju, matere spoštuje. To prihaja od tod, ker mati pomeni vsakemu človeku bitje, ki se najbolj požrtvuje, najbolj nesebično ljubi. Saj je tudi prva ljubezen, ki smo jo že kot otroci začeli spoznavati, ljubezen do svoje matere. Ni večje, bolj iskrene in bolj odkrite ljubezni, ko je ljubezen matere do svojega otroka. Zato Bog sam primerja svojo ljubezen do nas z materinsko ljubeznijo, da bi nam tako razložil, kako zelo nas ljubi. "Tudi če bi mati svojega otroka pozabila, jaz te ne bom pozabil." Že mali otrok čuti, kaj ima v svoji materi; kajti prva besedica, ki jo izgovori, je sladka beseda "mati." In če se otroku kaj pripeti, se zateka vedno k materi in njej potoži svoje gorje.

Otrok se tudi pri nikomur tako dobro ne počuti, kakor pri svoji materi. Vsaka besedica, ki pride iz njenih ust, vsak še tako majhen dar iz materinih rok, je za otroka neprecenljive vrednosti. Z najbolj neznatnimi stvarmi zna mati otroku napraviti veselje: mala igračka, košček kruha, cvetlica, ki jo da mati s pogledom, ki izžareva le iz materinskega očesa, beseda, ki jo morejo izgovoriti le ustnice materine,

napravi otroka blaženega, napravi ga kralja, ki vse poseduje. Schiller imenuje naročje materino sveti otok, kjer otroka ne mučijo nobene težave in skrbi. Toplote materinske ljubezni zato ne more otroku nadomestiti nobena druga vzgoja, naj bo še tako popolna in metodično na vrhuncu. Celo vzgoja, ki jo nudi kak verski zavod, ne more nadomestiti enakovredno materinske vzgoje. Sijaj matere ne bo nikdar zatemnel, nobena vzgoja ne bo nikdar izpodrinila družinske vzgoje, katere steber je zvesto ljubeče materinsko srce. Zato celo v smrtnem boju misli marsikateri človek na svojo mater in jo kliče nezavestno na pomoč, kajti ve, da je pri njej najbolj v zavetju.

V svetovni vojski so junaki, ko jih je zadela smrtonosna krogla in so bili že brezzavestni, še klicali po svojih materah; pri njih je bila sladka besedica "mati" dostikrat zadnja beseda, tako da so bili celo sovražniki do solz ganjeni; kajti tudi sovražni vojak je pri takih prizorih nehote mislil na lastno mater. A dokler mati živi, navadno ne čutimo, kaj imamo v njej; šele potem, ko je mati umrla, ko že davno pod hladno rušo počiva, postaja otrokom počasi jasno, kaj so zgubili z njo. Tako se dostikrat zgodi, da marsikatera mati šele v grobu žanje hvaležnost za neštete dobrote in mnoge solze, ki jih je ji iztisnila skrb za otroke.

Mati daje otrokom življenje in vso vzgojo. Otroci so kri od njene krvi, vse imajo od nje. Nihče ni tako odvisen od drugega, kakor otrok od svoje matere, zato tudi nihče nima tako velikega srca, kakor mati. Njena požrtvovalnost nima mej, njena ljubezen se nikdar ne neha. Enako je velika, ko so otroci še mali, ali ko so že odrasli. Zato tudi vsi dobri otroci gledajo na njo kot na svetišče. Mati je središče družine, vse se zbira krog nje, nihče jih tako ne razume, nihče jih ne zna tako potolažiti. Zato otroci, tudi če so postali hudobni, matere ne zaničujejo. Spomin na dobro, pobožno mater je že marsikaterega blodečega človeka spravil zopet na pravo pot. Nemški pesnik Klement Brentano je imel dobro mater. Imela je navado, da ga je vsakokrat, predno je šla spat, poškopila z blagoslovljeno vodo in ga potem še na čelu pokrižala. Pozneje je Brentano zadel na kriva pota, zgubil celo vero. Neko noč je zopet prišel pozno ponoči domov. Ko se je vlegel v postelj, se mu je zdelo, kakor da bi se nagnila mati nad njim, ga poškopila z blagoslovljeno vodo in ga pokrižala. Od tistega trenutka naprej je živel čisto drugačno življenje.

Res, mati ima neko čudovito moč do otroka; že sam spomin na njo ga spremeni. Škoda, da dandanes mnogi otroci pogrešajo ljubečega srca matere, nimajo tiste rajske sreče, da bi se grelj v njegovi toploti. Moderno življenje, ki je uničilo toliko sreče, je odtegnilo tudi marsikatero mater iz družinskega kroga in ločilo od otrok. Mati mora delati v tovarni

za borni kruhek, oče ne zasluži zadosti. Ubogi otroci, ki nimajo matere, da bi srkali oživljajočo moč življenja iz njenega srca, še bolj uboga mati, ki mora svojo od Boga samega ji dano materinsko čustvo ubijati z enakomernim in duha morečim mehničnim delom v tovarni.

Delavska mati s svojimi tenkimi rokami, izžetim telesom in obupnim pogledom na hiraajoče malčke je moderni tip matere-trpinke. Mati je požrtvovalna, moderni tip matere-trpinke. Mati je požrtvovalna, do skrajnosti požrtvovalna, kadar gre za otroke, zato stori vse, da celo zdravje in gre v smrt, samo da jim olajša usodo. Zato ne bo mogel nihče nikdar dovolj povzdigniti heroizma mater in dovolj spoznati skrivnostno globokost materinskega čustva.

Pogosto mislim na sliko, ki sem jo videl na neki razglednici. Mati sedi v svoji skromni podstrešni

sobici, v katero se je umaknila na stara leta mladim. V sobi sta le samo dva stola, veliki klečalnik, razpele ter mala mizica. Tu sedaj prebiva sama, ki je poprej toliko žrtvovala za svoje otroke, prebira debele jagode rožnega venca in čaka zadovoljno vdana, da jo pokliče Bog k sebi. Poleg nje v sobici pa je mlad, zamišljen redovnik, njen sin, ki jo je ravno obiskal. Sin-redovnik gleda v globoke brazde na licu svoje stare, zapuščene, a vendar vse tako vdano prenašajoče matere, in poraja se mu misel: "Kaj, če mogoče ni življenje njegove stare, od trpljenja in požrtvovalne ljubezni že čisto sključene matere pri Bogu še bolj zaslužno, ko njegovo samostansko življenje!" — Mati, kaj si ti, to ve samo tisti, ki je okusil v svojem življenju sladkost tvojega srca!

Rev. Anton Čadež:

Spoštuj otroka.

EDAGOŠKI pisatelj I. M. Sailer pravi nekje: "Kdor ne spoštuje otrok, ni še človek. Vsakdo bo dosegel toliko človečnosti, kolikor bo napredoval v spoštovanju do otrok."

V tem spoštovanju nam je zopet prvi vzor sam Gospod Jezus Kristus, ki naj bi ga vsi vzgojitelji po možnosti posnemali. Ko je božji Učenik otročiče sprejemal in blagoslavljal, je rekel navzočim: "Resnično vam povem, če se ne izpreobrnete in niste kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo... Kdor sprejme katerega otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kdor pa pohujša katerega teh malih, ki verujejo v me, bi mu bilo bolje, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in bi se potopil v globočino morja. Glejte, da ne zaničujete katerega teh malih! Povem vam namreč: njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih." (Mat. 18, 4-7.)

Iz navedenih besedi božjega Zveličarja in Ljubitelja otrok lahko sklepamo, kako plemenito delo izvršujejo vsi, ki s pravo ljubeznijo in požrtvovavnostjo vzgajajo mladino in jo s spoštovanjem vodijo h Kristusu.

Sv. Krizostom, ki ni bil le učen, marveč tudi svet in pobožen mož, pravi: "Ali je katero delo imenitnejše kot vzgoja mladinskih src? Kdor umeva otroke vzgajati za prave kristjane, za svetnike, je odličnejši kot najslavnejši kipar ali podobar.

Spoštovati otroka in ga z ljubeznijo vzgajati bo tem lažje, če se zavedamo, da je otrok postal pri sv. krstu svetišče božje. Žal, da se večinoma premalo živo zavedamo, kako častljivo bitje imamo v otroku, ki je svetišče Svetega Duha. To svetišče čuvati, ohranjati in lepšati je v prvi vrsti častna dolžnost, pa tudi sveto opravilo staršev in vzgojiteljev.

* * *

Rožnat grm pozimi silno revno izgleda; kar za v peč je; toda bil je cepljen in skriva v sebi kali plemenitih cvetk. Vrtnar ga zavaruje s slamo in dračjem pred zimo in mrazom. Ko nastopijo zopet gorki pomladni dnevi, začne obrezani grm poganjati brstje; na mladikah se kmalu pojavijo očke bodočih vrtnic. Čimdalje večji postajajo, dokler se ne razvijejo ob toplém soncu v dehteče vrtnice, ki jih utrgaš in neseš v cerkev, da se razcvitajo v prijetno vonjavo pred božjim Zveličarjem v tabernaklju.

Glej, podobno je tudi pri otroku. Slaboten je še po telescu, negoden, nebogljen; a pri sv. krstu je postal otrok božji. Varuj ga, odvrčaj od njega slano nevere, nevarnost zapeljevanja; obreži vse nepotrebne izrastke, napake; skrbi, da gosenice (hudobneži) ne oglojajo mladik vsega dobrega, pa bo sonce božje milosti zaplodilo v njem dehteče rože najlepših čednosti.

Pisatelj F. Hattler d. J. pripoveduje o materi, ki je imela globoko, živo vero in je dobro umevala, koliko je vreden otrok, ki je krščen in se v njegovi duši leskeče božja lepota milosti. Tej materi je Bog podaril ljubkega otročiča, ki ga je poslala takoj h krstu. Medtem je dala stanovanje, zlasti pa posteljo, kar moči snažno urediti in okrasiti s cvetjem. Nad posteljico otrokovo je obesila lepo podobo njegovega zavetnika. Postelja je bila kakor krasen oltar.

Ko so otroka prinesli od krsta, ga vzame mati spoštljivo v naročje prav, kakor bi ji angeli podarili božje dete. Ganjena ga poljubi in pritisne na svoje srce, ga občuduje kakor sveto podobo ter ponavlja besede: "Moj otrok — otrok božji! Kako si lep!"

Kdo bi si upal trditi, da je ravnala mati sanjavo ali napačno! Saj je bil njen otrok zares svetnik, otrok božji.

Da bi imele tudi matere naših dni tako spoštovanje do svojih v svetem krstu prerajenih otrok!

Ad terrorem aliorum.

(Zgodovinska slika.)

V.

MAHNEČKA je prišla pred sodnika vsa strta. Zavedala se sicer ni nobenega imena vrednega pregreška, toda da je prišel rtneški birič po njo in jo meni nič, tebi nič tiral na Rtnek, kjer je bil že zaprt njen mož in drugi Dvorjanci, jo je razburjalo.

“Le kaj sem naredila? Česa so me obdolžili?”

“Obdolžena si,” jo je nagovoril sodnik, “da si Lucijo Rotarjevo učila vražarstva. Velela si ji, da naj obesi na topolo to cunjjo, da se potem vrne njen ženin. Zapeljala si jo v vražo.”

“Za glavo mi ne pojde,” si je mislila Mahnečka, “ako ni drugega. Vražja baba, da me je izdala.”

Mineval jo je strah pred sodbo.

“Zaradi tega me menda ne boste obesili,” je odvrnila nekoliko pogumnejša. “Kaj sem pa hotela drugega, da bi imela mir pred njo.”

“Povej brez ovinkov in priznaj golo obdolžitev,” jo je opomnil sodnik in jo je vprašal: “Ali si ti res svetovala Rotarici, naj obesi na topolo to-le cunjjo, ruto ali kali, last nekega Andreja, in v kateri so bili baje tudi njegovi lasje,” — je posebno poudaril, — “z namenom, da bi tistega Andreja, ki si ga želi Rotarica v zakon, privabila nazaj?”

“Gnadjivi gospod sodnik! Vse bom povedala po resnici; vse na drobno in na dolgo, kakor je bilo. Zakaj bi skrivala, ako se je ona sama izdala? Mene ni treba biti ničesar sram, pa prav ničesar,” je začela Mahnečka gostobesedno. “Sedla bom, ker se mi tresejo nekoliko noge, ker sem mislila, da me dolžite, da sem jaz naredila točo, pa vam bom vse natančno razodela, saj pade tako vse na to vražjo babo, zaradi katere bi bili naši dedci prišli kmalu v veliko nesrečo. Jaz sem nedolžna, jaz sem se je samo odkrižala na ta način. Vse bom povedala, vse, gospod sodnik, naj potem ona ‘gori gleda’.”

Sedla je na klop in je nadaljevala: “Oh, ta Lucija! Veste, ta ženska ni takošna, kakor se kaže. Ljudje, ki ne opazijo vsega, mislijo: Bog ve, kako je poštena in zgledna. Tudi jaz bi tako mislila, ko bi je ne poznala. Ta Lucija, ki ima že tri križe na hrbtu in bi morala biti prav za prav že pametna v teh letih in bi morala opustiti misel na moža, katerega prej ni dobila, ko je bila še ‘gorji,’ ta baba še zdaj nori. Veste, moj mož, ki hodi večji del leta s krošnjo po svetu, je bil pred tremi ali štirimi leti pripehljal iz tujine seboj nekega moškega, fanta pri dvajsetih letih, ki sta se bila seznanila ‘pod krošnjo’ in sta potem hodila skupaj od hiše do hiše in barantala tako, da s čimer eden ni mogel postreči ljudem, je pa drugi. Razumela sta se in podpirala, godilo se jima je prav dobro. No, ker ta fant, Andrejec mu je ime, piše se pa Cvet, ni imel kam domov, je hodil z mojim na dom. Fant pri teh letih je bil čeden, bolj rejen kakor dvorski fantje, ki so postavali doma ali pa hodili v Rtnek na tlako. Pa tudi zgovoren je bil bolj kakor drugi, saj veste, krošnja se ne ponuja sama, in zato je dopadel dekletom. In veste celo ta-le Lucija, Bog ji odpusti, ker me je izdala, je začela misliti, da jo bo peljal pred oltar, ker jo je včasih bolj prijazno nagovoril. Jaz sem se smejala sama pri sebi, ker sem mislila, da iz tega nič ne bo, ker je bila po moji pameti že prestara za fanta — pa vsake oči imajo svojega malarja — s časom se je tudi fant spri-

jaznil s to mislijo. Jaz sem se pa zopet smejala, ko sem videla, kako je fant neumen, pa sem si mislila, če je tako prav, naj se pa vzameta. Lucija ima bajto, kjer bosta lahko prebivala, on ima pa krošnjo, ki bo dajala kruha obema in tistim, ki jih še Bog pošlje v bajto. In ko je prišel čas, da je moral moj mož s krošnjo, je šel ž njim tudi Andrej, kakor prejšnja leta. Toda moj mož se je vrnil sam in ne oba kakor druga leta. In še predno sem utegnila vprašati, kje je pustil Andreja, je Lucija že privihrala v hišo in je vprašala: Kje je pa Andrej? O, ko bi jo bili vi videli, kako so jo barve spreletavale, ko ji je bil moj mož povedal, da sta šla vsaksebi in da ga ne bo več! O, kako je bila potrto, da sem morala vzdihniti: Tako stara pa tako neumna in otročja! Vse je hotela natanko zvedeti, zakaj sta se razdrla, kaj je rekel tisti Andrej in kod sedaj hodi. Ni mu verjela, ko ji je rekel: Nikoli te ne bo vzel! Iz glave si ga izbij! On, kajpada, ki je bolj trdega srca, je ni znal potolažiti in ko je silila vanj, naj ji vendar pove, zakaj bi je ne maral, jo je zavrnil: Njega pojdi vprašat, mene pa pusti s takimi traparijami. Potem sem jo pa imela, kajpada, samo jaz na glavi, ker se mi je smilila. O, da sem bila tako neumna! Dan na dan je hodila k meni jokati in me vpraševati, kaj naj ukrene, da bo prišel tisti Andrej. Tolažila sem jo, kakor sem vedela in znala, da naj počaka, da bo že prišel, ako še kaj misli na ženitev in tako naprej. Toda vse tolažbe in nasveti niso nič pomagali. Meni je bilo pa tudi težko poslušati vedno ene in iste reči; in da bi imela mir, sem jo vprašala, ako ima kak košček njegovega oblačila. Rekla sem: ž njim bi se dalo narediti, da bo prišel Andrej nazaj, ako je le še živ, če je pa mrtev, se ji bo prikazal z onega sveta. Ne vem, kdo mi je pravil, da se datako narediti. 'I, seveda imam,' mi je rekla vsa v veselju. 'Precej grem iskat.' In šla je domov in prinesla tisto ruto, ki ste mi jo prej pokazali, ki pa ni bila tako ostudna kakor je zdaj. Prinesla mi jo je in rekla: 'Vzela sem mu jo, ko še opazil ni, da sem jo imela za spomin. In ko ga je predlanskim tvoj mož ostrigel, sem pobrala nekaj njegovih las, saj veš, kako lepe črne kodre ima, in sem jih imela zavite v ruti.' O, ti tica! sem si mislila in sem rekla: Pa še tiste kodre prinesi, bo še bolj pomagalo. Pa mi jih je res prinesla. In potem sem ji še velela, — kakor sem rekla, ne vem, kje sem to izvedela: — Lucija! To lepo rdečo ruto, ki jo je Andrej nosil zavezano za vratom tako, da so se njeni konci greli na njegovih prsih, nesi na kako topolo. Njeno listje nemirno trepetata tudi takrat, ko noben veterc ne poigrava; to bo pomagalo. Andre-

ja se bo polastil tak nemir, da se bo moral vrniti! In da bo še hitreje pomagalo, zaveži v ruto tiste črne kodre, ki so rastle na njegovi glavi. Ni spak, da bi to ne pomagalo! Oh, ko bi jo bili vi, gnadljivi gospod sodnik, videli, kako se ji je kar samo smejala! Kot bi trenil, so bili lasje v ruti, ki jo je ročno prevezala. Potem je pa še rekla: 'Ljuba moja Mahnečka, ti si me rešila. Bog ti povrni! Nikoli te ne bom pozabila! Ustregla ti bom kakor in kadar bom mogla!' No, in potem je šla in nesla tisto ruto z lasmi na topolo in čez nekaj dni potem, je pa toča pobila. Kaj se je še potem zgodilo, pa itak še bolje veste, kakor jaz. Rečem pa, gospod sodnik, gnadljivi, hočem reči: Bog mi je pričel, da nisem nikdar rekla in mislila, da bo iz tega nastala toča. Če bi bila količkaj slutila, da je kakšna nevarnost za točo, bi jaz kaj takega Luciji ne bila svetovala nikdar, ako bi bila še tako jadikovala in koprnela. Tako, vidite, gnadljivi gospod sodnik, da sem jaz nedolžna pri tej stvari. Hotela sem storiti dobro, zdaj imam pa to za dobroto."

Mahnečka se je nakremžila in iztisnila nekaj solz, da bi ganila sodnika.

Sodnik je izvedel dovolj. Ves dogodek mu je pokazal, kako je ljudstvo vdano vražam. Točo delajo coprnice in če se izneveri ženin, se obesi cunja na drevo, pa pride nazaj. Ej, kdaj bodo ljudje pametni in evdeli, da se brez volje božje in proti nji nič ne zgodi na svetu.

"Ti si vražarica!" je izpregovoril sodnik. "Sama si vdana vražam, poleg tega pa še zapeljuješ druge. Rotarico si ti zapeljala, ti si jo pohujšala in skoraj bi bila imela na vesti njeno smrt. Vredna in potrebna si kazni v strah in svarilo drugim, ki tudi tiče v vražah."

"Torej bom obsojena! Zakaj?" je viknila Mahnečka in se zagnala proti sodniku. "Jaz sem nedolžna kot jutranja zora!"

"Zapeljala si Lucijo Rotarjevo, ki je tudi kriva, da je nesla to-le cunjo na topolo z znanim namenom, namesto da bi ji svetovala: Moli in pametna bodi! Vsa vas misli zdaj, da sta naredili točo. Kazni sta vredni. Odvedite jo!"

Mahnečka je zajavkala in se je branila iti z baričem.

"Izpustite me! Izpustite me! Nedolžna sem! Jaz nisem naredila toče! Usmilite se mene in mojih otrok!"

"Kar tja v en dan te gospod sodnik niso veleli zapreti!" je zamrmral barič, jo krepko prijel in potisnil skozi vrata.

Delajmo za naše katoliško časopisje!

Rev. Filipčič:

EMŠKI pisatelj dr. Jožef Eberle je izdal l. 1920 knjigo z naslovom: "Časopisje — velesila." V tej knjigi nam na dolgo in široko opisuje postanek in razvoj časopisja, pa tudi škodljivi in blagodejni vpliv. In tu pravi na nekem mestu med drugim: "Mi katoličani imamo slavnega papeža; imamo številne svete škofe, ki slovijo tudi kot pravi učenjaki; imamo vsepivsod po celem svetu odlične katoliške učenjake, pesnike in umetnike; imamo organizacije in društvo, ki postavljajo v senco vse nasprotne tozadevne poizkuse; imamo može, ki so mojstri v politični in društveni organizaciji; imamo neustrašene duhovnike; mi žrtvujemo vsako leto stotisoče misionarjev, ki se ne bojijo ne mraza, ne vročine, ne pomanjkanja, ne nobene stvari v oznanjevanju evangelija Kristusovega; mi žrtvujemo stotisoče redovnic po bolnišnicah, sirotišnicah in podobnih zavodih tako, da strmi nad njihovim požrtvovalnim delom za blagor človeštva celo novodobni brezverec. Zares! Nobenega dvoma ni: Mi katoličani smo prva svetovna, v verskem in prosvetnem oziru odločujoča moč, kar je nekdo, ki ni katoličan, nedavno izpovedal z besedami: valuta katolicizma stoji najvišje, katolicizem je Amerika med vsemi veroizpovedanji.

Če pa je tako, ali ni potem naša dolžnost, da se tudi v tej zadevi poboljšamo? Ali ni naša dolžnost, da storimo brez izjeme vsi še več za katoliško časopisje kot smo storili do sedaj?

O, da! Saj nas vabi k takemu poboljšanju sveta Cerkev sama, vabijo papež, vabijo škofje, vabijo naši duhovniki in vsi katoliški voditelji.

Katoličani potrebujemo katoliškega časopisja, da smo poučeni tako o stvareh, ki tičejo naše zemeljske, kakor posebej še v stvareh, ki tičejo naše večne sreče. Pregovor pravi: Nevednost je najdražja stvar na svetu in če je resničnost tega pregovora potrjevala vsakdanja skušnjava ob vseh časih, ga prav posebno še potrjujejo časovne potrebe sedanjih dni, pa bodisi za našo zemeljsko, bodisi za našo večno srečo.

Vemo namreč, da je boj za vsakdanji kruh današnje čase trd, bolj trd kot je bil v prejšnjih časih. Zakaj otroci tega sveta so v mnogem oziru vedno bolj iznajdljivi in napredni. Ne več s stoletij, ampak z desetstoletij napredujemo v tej in oni zadevi (elektrika, radio, prometna sredstva, umetna kultura zemlje.) Kdor pa ne gre s časom naprej, se mu lahko zgodi, da ostane v lastno škodo daleč za drugimi. Noben stan: ne kmetovalec, ne delavec, ne obrtnik, ne more zatisniti oči pred napredkom sedanjih dni, če noče pokopati svojega blagostanja. Ljudska šola pač da temeljno podlago, toda to znanje samo ne zadostuje, treba je na tem temelju graditi da-

lje (konkretni zgledi iz življenja: naši izseljenci, vojniki, posojilnice.) **K tej izobrazbi pa mnogo pripomore časopisje in knjige, posebno strokovni listi.**

Če pa je nevednost že v zemeljskih stvareh lahko usodepolna, koliko bolj nevarna je šele v verskih stvareh. Pravične so besede, ki jih je zapisal papež Pij X. v svoji okrožnici z dne 15. aprila 1905, s katerim je označil nevednost v verskih stvareh kot enega glavnih vzrokov, da propada vera med ljudmi. In ne mislimo morda samo preprostega ljudstva, pravi papež, marveč tudi in prav posebno še one, kateri niso brez duha in izobrazbe in so v svetni učenosti prav dobro podkovani, glede vere pa tjavendan in nespametno žive. Težko je povedati, so le-ti mnogokrat zagrnjeni in — kar je še bolj obžalovanja vredno — niti ne zganejo se v nji. O najvišjem Začetniku in Vladarju vseh reči, o Bogu, o razumevanju krščanske vere kaj premišljevat, jim skoro v glavo ne pade; zato tudi ne vedo nič o tem."

Odkod pa ta nevednost, ki je — Bogu bodi potoženo — ni malo? Prvi vir je večkrat **domača hiša**; mnoge naše hiše in družine so se, žal, tako zelo odtujile vsemu krščanstvu, da v njih ne najdeš nobenega sledu verskega duha več, nobenega verskega znamenja — ne križa, ne svete podobe, ne blagoslovljene vode — ničesar. Zato se v takih hišah tudi nič verskega več ne govori; niti ime božje se brez nespoštljivosti več ne izreka, kajli, da bi se otroci od rane mladosti poučevali in vzgajali v krščanskih resnicah in zapovedih.

Drugo pa je to: mnogo je dandanes ljudi, **ki se sami vse premalo brigajo za vednost v verskih stvareh.** Ne bero nič, ne vprašajo nič. Za vse druge reči se zanimajo: za znanstvo, za umetnost, za vsa družabna in gospodarska vprašanja — in ne mislite, da pravim, da to ni prav: o prav je! — ampak za verske stvari se ne zanimajo nič — in to ni prav.

In prav tu se pokaže in bi se moral pokazati še v večji meri blagodejni vpliv katoliškega časopisja.

Katoličani potrebujemo katoliškega časopisja predvsem, da se branimo.

Dne 7. aprila je poslal Silvester, pravoslavni nadškof v Omsku na Ruskem, kot predsednik vrhovne uprave ruske pravoslavne cerkve, papežu Benediktu XV. brzojavko, v kateri pravi med drugim:

"Ko so se leta 1917 boljševiki polastili vlade v Rusiji, so začeli uničevati ne samo izobražene stanovce in umetnine, ampak tudi vse vere, njihove predstavnike in spomenike verskih družb, katere vsakdo spoštuje. Cerkve v Kremlju, Moskvi, Jaroslavu in Simferopolju so izropali. Mnogo cerkva je oskrnjanih. Zgodovinska dela in cerkvene knjižnice v Moskvi in Petrogradu so uničene, Kijevskega me-

tropolita Vladimirja, okoli dvajset škofov in na stotine duhovnikov so usmrtili. Pred smrtno obsodbo odsekajo boljševiki svojim žrtvam roke in noge. Nekatere so celo žive pokopali. Cerkevne procesije, ki so se jih udeležile velike množice ljudstva v Petrogradu, Tuli in Harkovu, so razgnali s strljanjem iz pušk. **Kjer vladajo boljševiki, je Cerkev bolj preganjana, kakor v prvih stoletjih krščanstva.** Oskrunjajo redovnice, proglašajo podržavljenje žensk in svobodo najhujših strasti. Povsod se vidi glad, zima in smrt. Narod je zatiran in izpostavljen težkim preizkušnjam. S čutom težke boli, sveti Oče, Vam sporočamo muke in trpljenje milijonov Rusov."

Tako uradni dokument zastopnika najvišje cerkvene oblasti na Ruskem.

Pa zakaj omenjamo to pravoslavno pismo? Zato, ker nam kaže v jarki luči vse satansko sovraštvo današnjih sovražnikov Kristusa. Kar so boljševiki počenjali in počenjajo na Ruskem, to skuša **doseči organizirana armada satanova bolj kot kedaj poprej v današnjih dneh po vesoljnem svetu.** Zatreti namreč vsako, pred vsem pa katoliško vero. Satanovi privrženci **so pričeli mednarodni kulturni boj. Ruđeča internacionala socialistov** pod vodstvom socialističnih in komunističnih voditeljev-bogotajcev, **višnjeva internacionala svobodomislecev**, organizirana v demokratičnih in liberalnih strankah in v raznih svobodomiselnih društvih, ter društvo za sežiganje mrličev, in **zlata internacionala framasonov**, zakletih sovražnikov Kristusovih in obstoječa iz kapitalističnih reformiranih judov in bogomrzkih bankirjev: vse te tri internacionale so se združile, čeprav jih ločujejo med seboj še tako različni gospodarski interesi, v boj zoper nas. Vse družijo eno in isto geslo: Uničite nesramnico, to je katoliško Cerkev, vsem je vera le izmišljenina, vsi gredo za enim in istim ciljem: **svobodna ljubezen, brezverska vzgoja, ločitev cerkve od države, sežiganje mrličev in kar je temu podobnega.**

Kot glavno orožje v tem boju pa jim služi časopisje. Vse so nam takorekoč pobrali: mi katoličani nimamo nobenega mednarodnega dopisnega urada, nobene velike katoliške anončne pisarne, oboje in vsi največji listi so v rokah framasonov, judov, svobodomislecev.

In kako **po načrtu** gre ta ogromna masa časopisja v boj zoper vse, kar je katoliško. "Proč z Bogom in vero iz src, iz družin, iz šol, iz sveta," je njegova deviza. S preračunjeno pretkanostjo pišejo na skrit in prikrit način o Bogu in o verskih resnicah, tako da morajo celo tisti bralci, ki kažejo dobro voljo, hočeš-nočeš polagoma izgubiti vero v vse, kar je nadnaravno. Brezobzirno napadajo Cerkev v njenih dogmah, v njeni hierarhiji, disciplini in morali. Laž, ki je bila že stokrat ovržena, pa jo zopet pogrevajo kot golo resnico; o dogodkih, ki se dogajajo brez vsake kriv-

de od strani Cerkve, poročajo tako, da morajo biti Cerkvi v škodo. Zdaj zopet pačijo in previjajo verske resnice in cerkvene določbe, tako da dobijo popolnoma drugi smisel; drugič zopet kličejo na odkrit način na krvavo in nekrvavo preganjanje zoper krščanstvo in Cerkev. Pred vsem pa seveda cerkvenih služabnikov ne morejo pustiti v miru. "Udari pastirja in razkropile se bodo ovce." Če ločimo armado od vojakov je bitka izgubljena. Zato je treba izmisliti sramotne zgodbe o duhovščini in jih živo opisati, da se spodkoplje ugled in spoštovanje. Ali naj se potem čudimo, da je toliko sovraštva zoper kat. duhovnike po vseh deželah? In grehi zoper božje in cerkvene prepovedi? Vse je dovoljeno po naukih teh časopisov: samomor in prešeštvo, upor zoper merodajno oblast in goljufija vsake vrste.

Glejte! To je naš številni in najhujši sovražnik. Če pa je tako, **ali naj potem katoličani mirno spimo?** Ali naj pustimo, da nam sovražnik razdira vse, kar nam je svetega? Ne! Katoliško časopisje nam mora postati zadeva vesti. Tu velja beseda svetega Pavla: Ni se vam bojevati zoper meso in kri, ampak zoper poglavarstva in oblasti, zoper gospodovalce temin tega sveta. Zavoljo tega sprejmite bojno opravilo božjo, da se boste mogli braniti ob hudem dnevu in da boste mogli v vseh rečeh popolni stati." (Ef. 6, 11.) To bojno orožje bodi v enakem boju enako: to jekatoliško časopisje, zakaj resnična je beseda Pija X.: "Zastonj bote zidali cerkve, ustanavljali šole, prirejali misione — vsa vaša prizadevanja bodo zastonj, če ne bote obenem uporabljali časopisja, da se obenem branite in napadate." Ni dosti, da gremo k sv. maši, da prejemo sv. zakramente; več je treba, katoliška vera mora prešinjati ne le zasebno, ampak tudi javno življenje: politiko, gospodarstvo in vse druge zadeve. To pa je mogoče doseči le potom krepko razvitega katoliškega časopisja. Kdorkoli torej ne kaže zanimanja za to časopisje, kdorkoli podpira Cerkvi nasprotno časopisje, vsak je izdajavec svetih Kristusovih interesov, vsak tak je prostovoljec za armado satanovo, ki ruje zoper Kristusa. Katoličanom mora biti skrb za katoliško časopisje ena najvažnejših zadev njihove vesti.

Katoličani in sploh človeška družba potrebuje katoliškega časopisja, da se ohrani in okrepi. Nobenega dvoma ni, da je današnje dni prav malo ljudi, ki bi bili zadovoljni s sedanjimi družabnimi razmerami. Pojdite med kmete, pojdite med delavce, pojdite med uradništvo, pojdite na deželo ali v mesto, peljite se po železnici v tujih ali naši državi, vsepovsod slišite tožbe, zabavljanje, nezadovoljnost. Pa odkod predragi ta klavrni pojav v človeški družbi?

Lepo so nam zopet popisali vzroke tega žalostnega štanja sedanji sv. oče Pij XI. v okrožnici za praznik Kristusa kralja. Tam pravijo med drugim: "To zlo, kakor veste, častiti bratje, ni vzkliko v enem dne-

vu, ampak se je že dalje časa skrivalo v osrčju družbe. Pričeli so najprej zanikavati gospodstvo Jezusovo nad vsemi narodi; odrekli so Cerкви pravico, izvirajočo iz pravice Kristusove, učiti vse narode, dati postave, ljudstva voditi in jih pripeljati k večnemu zveličanju. Korak za korakom so krščansko vero enačili z drugimi krivimi verami; potem so jo podjarmili svetni oblasti, jo predali samovolji vladarjev in oblastnikov. Da, še dalje so šli. Bili so taki, ki so hoteli namesto Kristusove vere postaviti nekako naravno vero, neko naravno čustvovanje. Da, bile so države, ki so mislile, da so lahko brez Boga in katerih verski nazor se je kazal v brezboštvo in zaničevanju Boga. Nad žalostnimi sadovi, ki jih je vsepovsod dolgo časa prinašal odpad posameznikov in držav od Kristusa, smo tožili v okrožnici "Ubi arcano" in danes tožimo. In ti sadovi so: povsod je razsejano seme razprtij; zavist in sovražnost gospodarita med narodi in do danes ovirata popolno pomirjenje; nebrzdane strasti vladajo, ki se pogostokrat skrivajo pod videzom javnega blagra in ljubezni do domovine, pa izhajajo iz njih medsebojni prepiri, slepo in preveliko samoljubje, ki ne vidi nič drugega, kakor lastno in zasebno korist ter vse po tem meri, popolno uničen je domači mir, razdrt od pozabljenja in zanemarjanja dolžnosti; skupnost, stalnost v rodbini je razmajana; razdrta je končno in razpadla je človeška družba."

Tako sedanji svetli oče Pij XI o razvalini sodobne človeške družbe. Te razvaline pozidati in prenoviti pa smo poklicani mi katoličani. Zakaj ne politiki, ne socialni ekonomski, ne socialisti, ne demagogi ne morejo rešiti sodobne družbe kot kažejo stoteri brezuspešni poizkusi iz vsakdanjega življenja. To more izvršiti le Cerkev Kristusova kot priča o njej zgodovina, ki pove, da je Cerkev že večkrat rešila človeštvo v podobnih stiskah, to morejo izvršiti le večnostna, neizpremenljiva načela nauka Kristusovega.

Ta načela pa ravno širi in razglašajo katoliško časopisje, medtem ko nima brezversko in brezbarvno časopisje nikakih načel. Ono se ravna po lastni ko-

Težek je koš, še težje je življenje.

risti, zato je trs, ki ga veter maje sem in tje. To je namreč poglavitno znamenje vseh sovražnikov Cerkev in vere, da nimajo nikakih načel. Stalna načela morejo sloneti le na veri v Boga in posmrtno življenje. Na teh načelih sloni katoliško časopisje; zato jih more tudi posredovati človeški družbi tako za njeno versko-nravno življenje, kakor tudi za gospodarsko-politične zadeve. Resnično! Čebi katoliško časopisje obvladalo javno mnenje s svojimi načeli, potem bi cvetela pravičnost v državnih, pokorščina v podložnikih, ljubezen v delodajalcih, spoštovanje do gospodarjev v delavcih, urejene bi bile v mnogem oziru plače in delo, urejeni tudi medsebojni odnosi med narodi, mnogo gorja bi izginilo iz zemlje.

Father Big-Beck ali življenska pot g. Bernarda.

Pripoveduje, kakor je bral, slišal in videl Dr. P. Roman L. Tominec, OFM.

OMAJ ste prebrali naslov, že se smehljate. Pol obetajoče, pol vabeče in nekoliko posmehljivo: kaj bo tak naslov . . . in čemu ni v njem nič povedanega. Je-li povest, življenjepis, poučna storija, mična dogodivščina? Nič o vsem tem — in to naj bo naslov? . . .

Pred kratkim sem dobil v roke drobno knjigo. Menil sem: prebral jo bom, kot sem že tisočero drugih, no, in s tem bo stvar končana.

Toda ne. Komaj začnem listati drobne, bele strani posute z lepo urejenimi črtami in črkami, ko me prevzame neko čustvo ali boljše neka čudna gotovost: tega moža, te osebe, katerih sence si ujel na belem papirju drobne tuje knjige, ne boš nikoli več pozabil.

Ker menim, da utegne tudi Vas zajemati, kar je mene tako toplo prevzelo, zato Vam pošiljam življenje in delo in srce in trpljenje ožarjeno z rahlo zarjo veselja in zadoščenja — očeta Big-Becka.

Bog je hotel, hotela je usoda in tudi moja volja bržkone, da sem tudi sam nekaj let in dni bival v prvi domovini njegovi in so mi ti ljudje še posebej k sreči prirasli in tako imam še en vzrok več, da pišem o njem.

* * *

Bernardovi starši, premožni in trdni kmetje ob Renu, so umrli, ko je imelo dete jedva dve leti. Njegov stric, ki je imel dobri dve uri hoda v stran v lepo župnijo, ga je vzel k sebi in pričel "Benarčka" vzgajati. Visokočastiti gospod župnik, kakor je bil do brega srca, je poznal vendar sv. Tomaža — velikega učenika sv. cerkve, mnogo bolje nego ljudi in v njegovi slavni knjigi "Summa" je vedel veliko boljše za vse podrobnosti nego za svoje dobre farane. Pri vsem tem seveda ni izostalo, da je Benarček, ki ga je že narava obdarovala s precejšnjo mero svojeglavnosti, zrasel kot drevesce v gozdu — brez prilivanja in posebnega gojenja, brez obrezavanja in kar je še podobnih reči treba pri negi dreves — in človeških otrok. In kmalu nato se ga je že prijelo ime, ki seveda ni povsem odgovarjalo resnici, "vaški strah." Namesto, da bi trgal hlače po šolskih klopeh, je veliko rajše jezdil konje, ki so se pasli na pašnikih ob Renu. — Bolj kot računico je ljubil jablane svojih sosedov in ko je duhovni stric menil, da otrok že davno spi, je Benarček že "davno" z neverjetno spretnostjo preplezal podstrešje, se spustil preko vinske trte, ki je rasla ob župnišču, na vrt in odtod — kam? — na vaše mačke in sicer s pihalnikom in precejšnjo množino ilovnatih kroglic; seveda mu mački in mačke ob tistem gotovem času iskrenega "petja" ni

so bili posebno naklonjeni — tembolj pa vaščani izjemoma.

Ko je dopolnil dvanajsto leto in je moral stric duhovnik prav ta dan ugotoviti, da je mera malopridnosti njegovega nečaka več kot polna — je prinesel zvečer s sprehoda, kjer je običajno molil svoj brevir, prst debelo leskovko. Doma se je zaprl za dve uri v svojo sobo, da napravi trden sklep, ki je bil za to nenavadno zdravilo res potreben.

Bila je že noč, ko je vzel raz mizo svetilko in v desnici leskovko je trudno stopal po ozkih stopnicah v podstrešno izbico k Benarčku, ki je danes res že mirno spal. Zbubil ga je in z neko slovesnostjo dejal: "Benarček, samega vraga imaš v telesu in jaz ga moram pač izgnati." Benarček pa ogorčen kvišku in odločno zavrne strica: "Gospod stric, res ni vraga v meni."

Duhovni gospod pa, kakor je bil sicer učen, ni mogel hipno navesti nobenega dokaza za svojo trditve, pač pa je skušal Benarčka prepričati, da zasluži leskovko. Vnel se je čudovit razgovor, sicer vreden, da bi celega napisal, pa bi morda ne bilo vsem prav, zato le omenim, da si je Benarček pomagal z naravno hitrostjo, učeni gospod stric pa često ni vedel naprej. Tako je stvar trajala malone do polnoči, ko je Benarček sredi dolgega citata iz sv. Tomaža zaspal in je duhovni gospod z globokim vzdihom vstal in zapustil izbico, kjer je spalo lepo, poredno in navihano, a vendarle še nedolžno dvanajstletno dete. Kazen je odložil na prihodnji dan . . .

Toda odloženo je bilo odloženo; iz leskovke si je napravil Benarček lok ali "fičofaj," kakor pravimo pri nas, in kakor se glasi po sv. pismu, so bila poslednja njegova dela hujša od prvih.

Quid faciemus? (kaj naj storim?) se je vprašal stric često in češče in ker sam ni našel odgovora, je nekega dne vprašal svojega nečaka, kaj vendar misli postati in če sploh kaj misli?

Lepo vzraščeni otrok je popravil lase, ki so mu viseli preko čela, uprl jasne, kot spominčice modre oči v strica in odvrnil, kakor da je samoposebi umevno, da bi rad postal duhovnik.

Učeni mož se je k sreči kmalu opomogel od strmenja in osuplosti in se tudi spomnil, da mnogoteri izmed svetnikov v mladosti ni bil ravno prida in po tem prevdarku je Benarčka ginjen objel.

Dotedaj Benarček res ni kazal posebnih znakov svetosti kakor smo že slišali, in tudi do pobožnosti ni kazal posebnega nagnenja zlasti ne vpričo drugih. Nihče pa ni vedel, da je bil često mil in drag gost prečiste Device, ki je samevala v skoroda pozabljeni kapeli pod deveterimi hrasti.

Tako je prišel dan, da je Benarček zamenjal vaše pašnike z deškimi seminarjem v mestu in gospod vodja res ni našel ničesar, kar bi moral grajati, razen seveda, da Benarček svoje porednosti in živahnosti tudi tukaj ni zatajil. Seminaristi si še sedaj pripovedujejo zgodbe in dogodke, ki jih je doživel "divji Benarček" in iz njih besede zveni še danes občudovanje in skoro rahla zavist.

Da je naš pregovor "kar se Janezek nauči, to Janez zna" resničen, je dokazal tudi gospod Bernard, ko ga je življenja pot privedla kot mladega duhovnika v deško vzgojevališče. Kakor sam v nežni mladosti ni ljubil zakonov in postav, ki omejujejo svobodo in prekipevajoče sile mladih ljudi zavračajo v strugo, tako je tudi sedaj svojim gojencem le prerad odpuščal prestopke strogih pravil in gledal skozi prste. Koncem leta pa ga je gospod ravnatelj poklical k sebi in mu med smehom dejal, da pač razume, zakaj ga imajo dečki tako silno radi in da je včeraj, ko je napovedal, da gospod Bernard zavod kmalu zapusti, bilo več kot eno lice orošeno s solzami . . . toda razumeti mora tudi gospod Bernard, da je vzgoja — vzgoja — in da pač ne gre tako naprej.

Benarček je povsem ravnodušno pripomnil, da sam vidi, da mu stvar s paragrafi ne gre od rok in je vzel slovo — z lahkim srcem pri gospodu ravnatelju, s težkim pri dečkih in že so se zaprla za njim velika vrata zavoda.

Poslali so ga, da pomaga obolelemu župniku in tako je večkrat menjaval vasi in župnišča, kar je njegovi živahnosti ugajalo. Medtem se je l. 1870 vnela vojna s Francozi in mladi duhovnik se je ponudil, da hoče streči ranjenim vojakom v lazareti. Bil je pri Sedanu in prispel celo pred Pariz, tedaj je

nekega dne dobil pri negi bolnikov in ranjenih pesti legar in obležal. Ko ga je napadel prvi delirij, navaden znak te bolezni, je vstal in polzavesten tekkel preko polja mimo šotorov, dokler ni na robu samotnega gozda nezavesten obležal in ga niso našli ljudje iz majhnega gradiča skritega v gozdiču. Ker tovariši res niso vedeli, kam je zginil, so napisali za njegovim imenom običajni "pogrešan" in kmalu nato so v rojstni vasi dejali: Benarček je mrtev.

In res ni mnogo manjkalo, da bi Benarček že tedaj delal nadlogo Gospodu Bogu. Toda tam zgoraj v nebeški pisarni so bili vsi odločno mnenja, naj Benarček preje prestane temeljito skušnjo za kraljestvo nebeško. Ubogal je in ozdravel. Zahvalil se je dobrim ljudem na samotnem gradiču, kjer so ga že vzljubili in nekega dne se je prikazal rdečeličen in smehljajoč se pri ordinarijatu. Škof ga je poslal v Berlin, kjer je ostal dobro leto; ker pa je stric medtem jel bolehati, je prosil škofa, naj mu pošlje nečaka v pomoč. Seveda je škof prošnji uglednega in učenega gospoda župnika rad ustregel in tako se je lepega dne Benarček znašel v vasi, kjer je preživel svoja najlepša leta in celo v hiši, kjer se je vršila znamenita razprava, ima li Benarček v sebi vraga ali ga nima. — Kmetje so ga imeli radi, ker je bil tako vendar ponosen, tako svež in ves domač in vendar odločen duhovnik. Vse bi bilo dobro, ko bi sanj ne bilo. V sanjah vidimo stvari, ki jih nikjer ni, a nas vendar vabijo in vlečejo s tako neugnano silo, da se je le težko upreti. Tako se je godilo tudi gospodu Benarčku. Sanjal je in sanjal, kako mora biti šele onkraj Rena lepo, če je že tukaj toliko sonca, in kaj šele v Rimu, kjer biva prvi duhovnik sveta. (Dalje prih.)

M. Elizabeta:

Pripravi me!

Biserov dragih na zemljo
tiha trosila je noč,
vsaki je stvari nadela
zvezdic srebrnih obroč.

Bilkam je kronice spletla,
cvetkam prelep diadem,
vejici vsaki pripela
damantnožaren je šlem.

Vse naj v nakitu najdražjem
soncu zapoje pozdrav,
ko se v lepoti kraljevi
nagne do zemskih nižav.

Jezus, vse večnosti sonce
pride mi v dušo sedaj,
Mati, pripravi otroka,
svojo lepoto mi daj!

Glasovi od Marije Pomagaj.

P. Benigen.

Koncem maja, namreč 26., so bile v našem bogoslovnem seme- nišču javne izkušnje, h katerim so prišli sosedni sobratje. Ker smo dobili sporočilo od škofijstva, da bode poprej, kakor je bilo v začetku določeno, posvečevanje naših klerikov, zato smo morali pohiteti z izkušnjami, da smo do- bili čas za predpisane šestdnevne duhovne vaje pred ordinacijami.

Pomožni škof chicaški, Right Rev. E. F. Hoban, je podelil višji red dijakonata trem našim bogoslov- cem dne 29. maja. Mašniško po- svečenje pa so prejeli trije na Binkoštno nedeljo, 5. junija. No- ve svete maše bodo imeli nasled- nje nedelje, in sicer 12. junija Rev. Paskal Esser, O.F.M., v cer- kvi sv. Družine v Brooklynu, N. Y., in Rev. Andrej Šulek, O.F.M., v cerkvi sv. Janeza Krst- nika v Whiting, Ind. Rev. Pavel Kulka v cerkvi svete Družine v Brooklynu v nedeljo, 19. junija.

Tako so ti bogoslovci po mno- gih letih napornega učenja dose- gli svoj cilj — postali so mašniki Gospodovi. Naj jih spremlja obi- len božji blagoslov v njihovem nadaljnem delu za čast božjo in zveličanje duš!

Kako je bilo pa z delom na far- mi v maju? Storilo se je precej. Veliko je že posejanega polja, vendar ne še vse. Obilen in pogost dež je zelo zadrževal poljsko de- lo v tem mesecu. Večkrat je bilo neurje in vihar, ki je podrl nekaj dreves in na nekaterih krajih raz- drl ceste.

V mesecu majniku smo poseb- no častili našo varhinjo Marijo Pomočnico. Dvakrat na dan smo imeli Šmarnice: zjutraj ob petih v angleškem, in zvečer ob sedmih v slovenskem jeziku. Prav lepo so se glasile zvečer lepe Marijine pesmi, zlasti nekaj dni pred praz- nikom Marije Pomagaj. Prišle so nekatere romarice, čez dan so

eden celo iz daljnega Clevelanda.

Popoldne ob 2. so bile pete ve- černice. Obakrat so cerkveno pet- je oskrbele častite slovenske šol- ske sestre, katerih požrtvovalnost bo Marija Pomočnica poplačala obilno.

Da ne pozabim, kaj smo v me- secu majniku dovršili na sloven- skih Brezjah in sicer sami brez tuje pomoči, moram takoj pove- dati, da je bil naš vodovod dovr- šen in blagoslovljen 10. majnika. To je velikansko delo, katero je dokončala naša redovna družina. O velikosti vodovoda, o tanku in motorju, je bilo povedano že zad- nji mesec v "Glasovih." Vsakdo si zato lahko predstavlja, da je bilo res veliko in naporno delo in da si je marsikdo zanj čas ukra- del, ker ima vsak opraviti sebi do- ločeno delo. Poleg tega je še po- gosten dež zadrževal delo. Ven- dar vodovod je bil dovršen v pri- meroma kratkem času.

Koliko smo si s tem prihranili, ni težko izračunati. Služi nam pa zdaj izborna v samostanu, v ro- marskem domu, v ofisu in na vr- tu. Trinajstim zavarovalnim druž- bam smo sporočili o dovršenem vodovodu. In skoraj vse so že in sicer z zadovoljstvom odgovorile in naročile nadzornikom, da pri- dejo pogledat delo, ki bo povrni- lo prejšnji visoki premium v so- razmerju z novim določenim pre- mijem. To je zopet nov razlog, da smo se lotili težkega dela za napravo vodovoda, čegar stroški se bodo izplačevali z vsakoletnim prihrankom na zavarovalnini. V slučaju ognja je pa pri roki za- dostna voda. Velika ugodnost vo-

**Rev. Blanko Kavčič, O. F. M.,
novi vodja uprave A. M.**

pridno delale na farmi, zvečer pa lepo prepevale slovenske Mariji- ne pesmi pri Šmarnicah. Zdelo se nam je, kakor da smo zopet v stari domovini.

Praznik Marije Pomočnice kri- stijanov, kateri je posvečena naša božjepotna cerkev, se je prav mično obhajal v nedeljo, 29. maj- nika. Prišlo je več romarjev —

dovoda bo tudi romarjem, ki jim bo nudil izvrstno, čisto in mrzlo vodo. Saj so že prej mnogi hodili iz Chicage k nam po vodo in jo zajemali iz studenca ob cesti; zdaj si jo bodo pa iz vodovoda privoščili, kolikor jim drago.

S tem sem povedal našim prijateljem nekoliko z naših slovenskih Brezij; moram pa tudi privoščiti nekaj besed našim neprijateljem, ki se pa imajo za zelo učene. Torej o tem, kar oni radi vedno slišijo, o čemer vedno pišejo v svojih časnikih, pa ne morejo nikdar priti do jasnega zaključka, o tem naj velja njim nekaj besed.

Pravim, naši neprijatelji tako radi pišejo v Prosveti o naših slovenskih Brezjah in celo o Materi božji, seveda po svoje, kakor njim srce narekuje. Pri tem imajo sicer ta namen, da bi odvrčevali Slovence od slovenskih Brezij s svojim nizkotnim norčevanjem. Nehote pa delajo za nas reklamo in to skoraj v vsaki številki Prosvete. Reklama pa, kakor pravijo, mora biti, posebno v Ameriki, pa tudi nese. Brez nje ni uspeha; zato moramo biti tem našim neprijateljem celo hvaležni, ker delajo reklamo za nas, katere storimo mi premalo. Naj bo torej ravno naš vodovod povod k pogovoru z našimi neprijatelji.

Naš vodovod je dovršen in povedal sem tudi, zakaj je bil nujno potreben in kdo ga je dovršil.

Prvo je, kedar vidimo kako izredno, recimo umetniško delo, da vprašamo, kdo je isto dovršil? Nas namreč zanima enako delo kot tisti, ki je naredil delo. Kako se ravno zdaj zanima ves svet o dosedaj nezaslišanem poletu iz Amerike preko atlantskega oceana v Pariz, ki ga je prvi dovršil zrakoplovec Mr. Charles Lindbergh; vsi ga žele videti in proslaviti kot največjega svetovnega junaka. V New Yorku so mu hoteli prirediti tak sprejem, kakršnega še ni imel nikdo. Toda Mr.

Coolidge hoče kot predsednik Združenih držav sam imeti to prednost da ga on prvi v Ameriki v imenu vse Amerike sprejme in pozdravi. — Tako zelo ceni naš predsednik dovršeno delo in mojstra, ki je to izredno delo dovršil. Česar se dosedaj ni posrečilo še nobenemu človeku, to je srečno izvršil Mr. Charles Lindbergh.

Človek torej je edini izmed vseh vidnih stvari na svetu, ki s svojim umom obvlada vse stvari na svetu. On je njih kralj, njemu služijo in so mu pokorne. Ne moremo se pa tudi pri človeku izogniti vprašanju: kdo ga je postavil za kralja vsemu svetu? Tako bomo še bolj morali ceniti in spoštovati tistega, ki ga je postavil k toliki časti.

Odkod je torej kaka reč, kaka stvar? Kdo jo je naredil, kdo je njen začetnik, to hočemo najprej vedeti. Vemo pa, da človek z vsem svojim znanjem in umom ne more narediti niti ene same bilke navadne trave. In kaj je ena bilka trave v primeri z vesoljstvom? Da bi mogel kdo narediti svet kakoršen je, bi moral fmeti poprej tvarino, iz katere bi ga naredil. Toda imeti tvarino ali bolje brez tvarine, iz nič kaj narediti, to pa more samo On, ki ima najvišjo moč, On, ki je vsemogočen.

Mi vidimo svet, živimo na njem, mi vemo, kako se vsa narava natančno drži določenih ji postav. In ravno zato, ker narava tako natančno izpolnjuje te postave, moramo sklepati, da narava ne more biti večna, da ni mogla nastati sama od sebe. Predno je bila narava, je moral biti On, ki jo je ustvaril, On, ki ji je dal svoje postave. In ta postavodajalec se imenuje Bog. On je nad naravo, ker ji je On določil postave ali svojo voljo in vsa narava uboga slepo in brez ugovora te postave, kar lahko opazujemo vsak dan.

Odkod pa je ta postavodajalec? Ali ga je kdo naredil? Pojdimo v duhu nazaj v prejšnja sto-

letja kolikor hočemo in moremo, na zadnje moramo priznati neko bitje, ki je vedno, neprestano, to bitje je večno. In to večno bitje je Bog. Iz Njega in po Njem je vse. On je, kakor ga imenujejo modroslovci, prvi vzrok. In ta prvi vzrok vseh stvari je Bog, vsemogočen Stvarnik nebes in zemlje.

Razum naj torej pove, da je Stvarnik vseh reči, On je Gospod vsega, On ima najpopolnejši um, On je večni in vsemogočen. Tu se torej naša vera in naš razum popolnoma strinjata; oba nam povesta, kdo je Stvarnik vseh reči, vesoljnega sveta.

Manj more pa človek razumeti, kaj je svet. Kako more razumeti otrok podmorski čoln, da namreč more čoln plavati pod vodo? Človek more sicer občudovati in vsaj nekoliko spoznavati stvari na svetu; ne more pa prodreti s svojim umom in spoznati, kaj je narava in odkod ima narava svoj izvor ali začetek. Človek lahko vidi zadosti stvari na svetu, kar stori, da občuduje in spoštuje njih Stvarnika, toda razumeti ga ne more. Če je že svet nam skrivnost, koliko bolj šele njegov Stvarnik!

Človek s svojim omejenim razumom nikakor ne more spoznati tega, kar je brezmejno; toda v svojem napuhu noče podvreči svojega uma Bogu in temu, kar je razodel. Zato skuša iznajti še tako nezmislne teorije, seveda v imenu znanosti, da bi razložil to, kar ni pristopno človeškemu umu. Zahteva pa, da bi drugi verovali takim razlagam, ki so očitno nasprotno zdravemu razumu. In vendar se dobi dosti privržencev za take izmišljotine, ki so naperjene, da bi človeka odvrnile od Boga in njegove službe. Toda samo za malo časa. Zdrav človeški razum se pač more prevariti za nekaj časa, ne pa za dolgo. To vidimo pri naukih novodobnih brezvercev, da najdejo rodovitna tla vsaj začasno, pri slabih kristjanjih, katerih življenje se ne vjema z božjimi postavami. Ravnaajo

pač proti svojemu zdravemu razumu radi svoje popačene volje. Ko bo pa prevladal pri njih zdrav razum, se bodo obrnili proč od neslanih public in izmišljotin, katere se bombastično ponujajo v Prosveti in drugih brezverskih listih. Kako brezuspešno je torej njih delo. To naj premišljujejo naši neprijatelji Prosvetarji.

LISTNICA UPRAVNIŠTVA.

Nismo še poročali, da imamo novega ravnatelja v naši upravi. P. Salezij Glavnik, ki je preje jako skrbno opravljal in vodil upravo Ave Marije, se je začel pripravljati na profesorski poklic in zato bo moral ves svoj čas posvetiti študijam. Njegovo mesto v upravi kot voditelj in ravnatelj pa je sprejel P. Blanko Kavran, ki je že bi lpred leti v upravi in se že razume na ta posel. Vodi vse finančne zadeve in nadzira upravnike vseh treh listov: Ave Marije, Listov sv. Františka in St. Francis Magazine.

Naslavlajte še naprej vsa pisma na Ave Marijo, Box 443, Lemont, Ill., kakor ste to doslej.

Oglase, dopise in notice, ki jih pošiljate z namenom, da bi prišle v Koledar l. 1928, pa naslavlajte na br. Akurzija, Box 443, Lemont, Ill. On pomaga uredniku pri urejevanju, drobnarije ima vse on na oskrbi, da se urednik lahko tem lažje posveti urejevanju večjih reči. Registrira vse oglase, zbira fotografije in slike in poročila iz naselbin.

Poleg tega smo dobili v upravo še novo pomoč. Frank Marinšek, rojak iz Clevelanda, bo preživel počitnice v Lemontu in bo pomagal pri upravi. Doslej je študiral na jezuitskem kolegiju sv. Ignacija v Chicagi.

Uspehe letošnje kampanje še ne bomo priobčili ta mesec, ker se še vedno oglašajo novi naročniki in so zastopniki ravno sedaj v najbolj živahnem delu. Kampanja je dobro uspela, to lahko rečemo že sedaj.

ZAHVALE.

Spolnjam obljubo s tem in se zahvaljujem Mariji, sv. Antonu in blaženi Tereziji za uslišano prošnjo.

Johana Kres, Forest City, Pa.

Zahvaljujem se Materi Božji Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo. Hčerka mi je bila zelo hudo bolna. Po priprošnji ljube Matere Božje pa ji je že toliko odleglo, da lahko dela in se ji tudi vedno bolj na bolje obrača.

Frances Antošič, Cleveland, O.

Zahvaljujem se sv. Antonu za uslišano prošnjo. Priporočila sem se mu v devetdnevnic in res mi je pomagal. — Prosim ga še zanaprej pomoči in priporočam tudi vse druge ameriške Slovence njegovemu varstvu in njegovi priprošnji.

Rose Mance, Lockport, Ill.

Javno se zahvaljujem Mariji Pomagaj za uslišano prošnjo za zdravje moje žene. Bila je nevarno bolna nad tri leta. Vsi zdravniki so že obupali nad njo in njenim zdravjem. Zatekel sem se k Materi Moroji Pomočnici in res je Marija pomagala, za kar ji zahvala in čast.

John Udovič, Sheboygan, Wis.

DAROVİ V BLAGU.

Mrs. Anna Odaj in Mrs. Mary Bulič iz Thoams, W. Va. darovale lastno ročno narejeno posteljno odejo. Bog plačaj stotero.

DAROVİ V DENARJU.

Za list Ave Maria.

Josephine Barnot (v zahvalo) \$2.00, Terezija Aufderklam (v zahvalo) \$1.00, Frank Skulj \$5.00, Mary Zupancič \$2.00, Katarina Hladnik \$1.00, Martin Starc 50c, M. B., New Duluth, \$1.00, Peter Bukovec \$6.00, Barbara Globočnik 50c.

Za kolegij sv. Frančiška.

Frank Slokar \$1.00, Marija Kremžar \$1.00, Anton Grdina (za dijaka) \$100.00, Peter Majer'e \$2.00, Mary Gosenca \$1.00, John Progar \$2.00, Mary Ceplak \$5.00.

Člani Apostolata so postali.

Frank Stariba \$10.00, Angela Križnar 50c, Mary Strukelj 50c, Andrew, Mary in Math Molk po 50c, Anna Ehvab 50c, Katarina Kušlan \$10.00, Alojzija Zbašnik \$3.00, Mary Petek \$1.00, Agnes Hebein 50c, Margareth Mestek 50c, Frank Wisočnik \$10.00, Mary Coholich \$5.00, Marija Stupica \$10.00, Družina Golobich \$10.00, Mathew Bluth \$2.00, Mary Flajnik \$10.00, Willy Jenko 50c, John Lamšek \$10.00, Mary Nemanich \$3.50, Ciril Ulakovič \$10.00, Antonija Grill \$1.00, Joe Zaletel \$10.00, Joseph Osterman 50c, Margareth Osterman 50c, Mary Ceplak \$10.00, Frank Ceplak \$10.00.

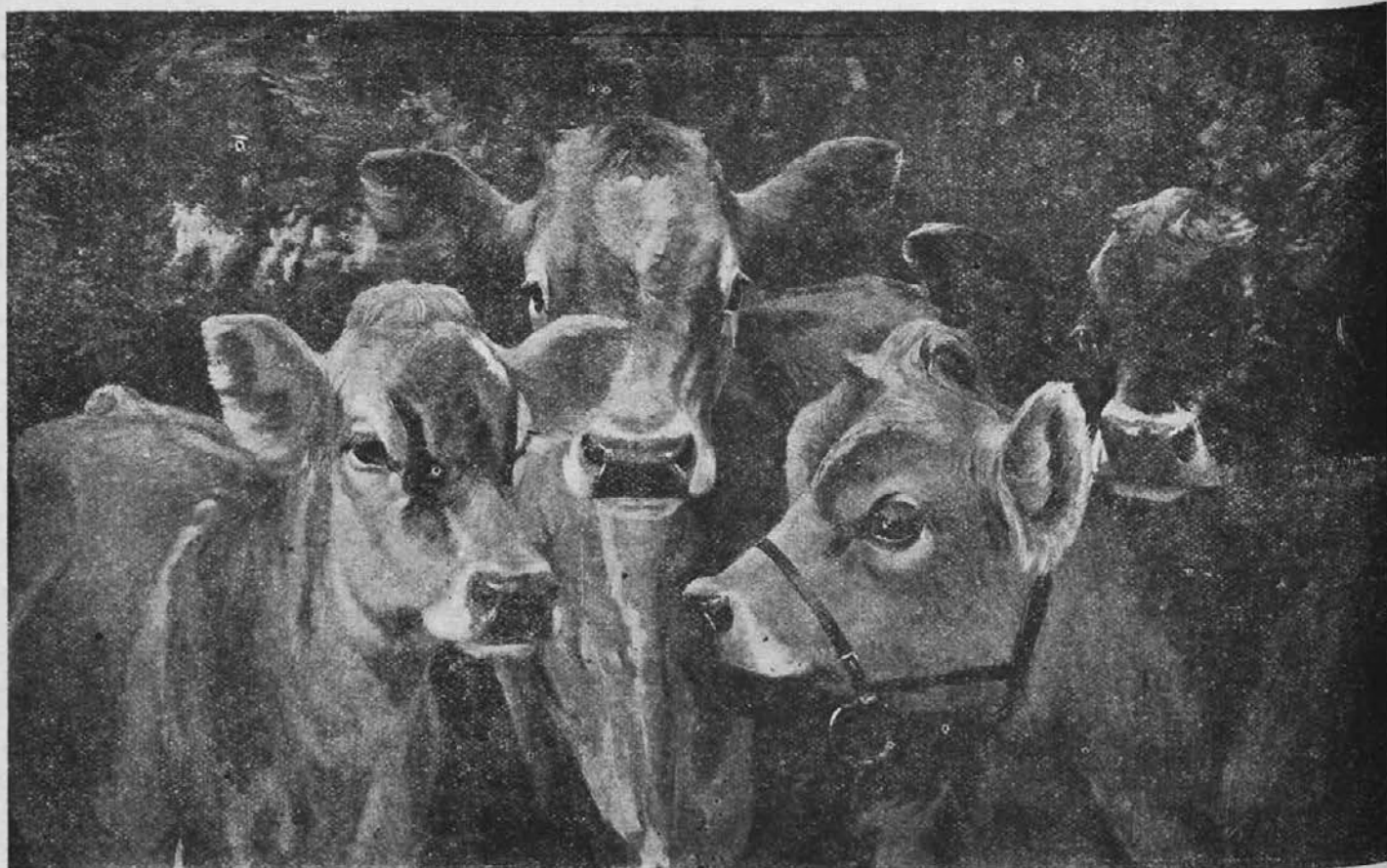
Za cerkev in šmarnice Mariji Pomagaj.

Neimenovana, Johana Gaspari, George Flajnik, Anna Verbanc darovali po \$5.00, Marija Kavčič, Terezija Aufderklam po \$3.00, Mary Babšek, John Golobich, J. Tomšič, Fanny Kristan, Jakob Zabukovec, Miss and J. Miks, Ignac Zelle, A. Mlakar, Josephine Pintar, Terezija Tavčer, Anna Kervin, Alojzija Masse, John Nagode darovali po \$2.00, Agnes Heller in Ivana Savy po \$1.50. — Po \$1.00 so darovali: Katie Novak, Anna Rován, Agnes Ivanetič, Mary Babich, Johana Slake, Ivana Bambich, Katarina Zeitz, Mihael Sepec, Agnes Vraničar, Mary Hegler, Neimenovana Rockwood, Mary Plemel, Alojzija Okoren, Marija Koren, Anna Srebernak, Ivana Merkun, Mary Ažman, Antonija Hudales, Mary Molk, Agnes Jordan, Josephine Meglen, Antonija Nemgar, Teerzija K. Sultzer, Mary Jancel, Katarina Hladni, Josephine Kuhel, Anton Schirceel, F. Zerovnik, K. Pfeifer, G. Girant, Magdalena Brišar, Frances Košir, Frank Gabriel, Anna Lumpert, Jerca Tavčer, Marija Maček, Anna Filak, Frances Papesch, Jennie Cep-lak, Mary Punčar, eNeimenovana, Frances Roitz, Paul Mikula, S. M. Consolvar, Frances Laushin, Anton Hlapše, Mary Petek, Anna Ahačič, Katy Hebein,

Ursula Kossan, Lena Mortel, A. Coellmel, Franc Becjan, Terezija Bascy, Josephine Barto, Amalia Mushič, Helena Kocman, Frank Wisočnik, Anna Gradišar, Mary Zore, Mary Pristavc, Neimenovana Brooklyn, France Skulj, Manie Intihar, Terezija Urbiha, J. Kastelic, Frances Peterka, Anna Campa, Johana Gosar, Terezija Pavlič, Helen Zore, Terezija Marinček, Julija Tomašič, Mary Gornik, Johana Oberstar, Magie Morgol, Katarina Skulj, Frances Agreš, Frances Ornik, Frances Božič, Alojzija Zore, Mary Slak, Jennie Ogolin, Mary Papesch, Helen Stutz, Frank Cimperman, Mary Zalar, John Svete, Anna Jaksie, Neimenovana Joliet, Mrs. Okoliš, Anna Wudovsšek, Joseph Stonich, Anton Kaplan, Mary Žagar, Frank Kiber, Ursula Kušar, Frank Stokar, Mary Podgorelec, Johana Kočevar, Barbara Omahnič, Ana Sašek, Joe Jokl, Frank Papesch, Mary Gregorich, Anton Stepanich, Martin Geršich. — Po 50c: J. K., Forest City, Neimenovani Minnesota.

Za lučke pri Mariji Pomagaj in sv. Tereziji.

Marija Goren \$5.00, Karolina Milost \$5.00, Andrej Kervin \$2.00, Frank Hudak \$2.00, Neimenovani Cleveland \$2.00, Julija Tomašič \$2.00, Terezija Mariušek \$2.00, Mary Matilec \$.00, Ivana Sauly \$.00, Neimenovan Brooklyn \$2.00, John Guidica \$2.00, Mary Vaupotich \$2.40. — Po \$1.00 so darovali: Frank Ceplak, Josephine Vesel, Neža Kapla, Anna Skubec, K. Simonovich, Mary Kremesec, Peter Droll, Math. Zugl, Anna Gatnar, Anna Hribar, Katarina Gosar, Antonija Fisher, Alice Chesnik, Mary Rožič, Rev. Bernard Ambrozič, Frank Clemens, Neimenovan Cleveland, Katie Roic, Katie Medic, Willy Jenko, Anna Verbanc, Alojzija Zore, A. Mlakar, Frances Trukel, Anna Butkovich, Agnes Ribnikar, Mary Prijatelj, John Omaden, Marko Dragovan, Mary Sredinšek, Neimenovan Forest City, Agnes Ribič, Magie Morgal, Mary Kremžar, George Flajnik, Mrs. Stimec, Josephine Svigel, Johana Gličar, Mary Rihtar, Anna Bondi, Margareta Kocjan, Joseph Kuhar, Frances Peterka, Mary Godec, Agnes Schebat, Frances Skulj, Alojzija Stare, Mary M'akar, Frank Papesch, Anton Zalar, Joseph Fajfar, Mary Sivec, Margareth Mestek, Rosie Kral, Mary Toloni, Frank Slokar, Agnes Gunde, Jennie Mevžek, Mary Harpel, Anna Ahačič, Ant. Hlopše, Anton Stefanich, Terezija Aufderklam, Mary Jeraj, Neimenovani Chisholm, Terezija Žitnik, Neimenovani Ely, Frances Znidaršič, Margareth Kure, Mr. J. Girant, Anna Jakšič, Math. Mihalich, Rozalija Čič, Mary Jancel, Antonija Nemgar, Mrs. A. Urshich, Mrs. J. Patrick, J. Glach, Frances Tomše, Mary Gregorič, Neim. Minn., Anna Penkar, Anna Srebernjak, Anna Bluth, Antonija Ferlan, Anton Ivec, Frances Zimmerman, Mary Bezeg. — Po 50c so darovali: Frances Bahor, Anna Susman, Anna Shvab, J. K. Forest City, Anna Lumpert, Katie Jeršič, Neimenovana, Fran-

Pozdrav z lemontske farme.

ces Zashnik, Frances Jamska, Mary Pete, Aamlija Mushich, Agnes Skander, Marko Bluth, Geo. Gotzi, Anna Brular, Mary Gaspič, Veronika Rupe, Anna Jakšich, Anna Burdick, Margareth Mestek, Anna Oblak, Margareth Osterman, Agnes Kompare. — Gertrud Močivnik 40c, Johana Jakopich 25c, Marija Plemel 70c, Katie Novak 10c.

Za maše so poslali.

Mary Bezek 3 (3), Agnes Ivanetič 1 (1), Marija Zirovnik 1 (1), Alojzija Okoren 2 (2), Ivana Merkun 1 (1), Frances Tomšič 1 (1), Katarina Hladnik 2 (2), Anna Susman 1 (1), Josephine Kuhel 1 (1), Anton Ferfolja 2 (2), J. Tomšič 1 (1), Mary Vaupotich 4.50 (3), Frances Znidaršič 2 (2), Anna Rotar 2 (1), P. Sternard 4 (3), Katie Jeršič 2 (2), Neimenovana 4.50 (3), Mary Punčar 1 (1), Frances Jamska 1.50 (1), A. Klepač 1 (1), S. M. Consal 1 (1), Mary Petek 1 (1), Mary Herpel 1 (1), Frank Slokar 1 (1), Marija Jerše 2 (2), Joseph Fajfar 1 (1), Johana Gaspari 2 (2), Fr. Papesh 1 (1), Mary Stupica 1.50 (1), Frank Skulj 1.50 (1), Mary Zupančič 1.50 (1), Zora Cerjanich 1.50 (1), Alojzij Stucilj 3 (3), Anastazija Ray 2 (2), Ivana Savly 1.50 (1), Mary Godec 1 (1), Frances Peterka 3 (3), Anna Campa 1 (1), Anton Ivec 1 (1), Mary Goričan 1 (1), Družina Golobich 5 (5), John Petek 3 (3), Antonija Možina 3 (3), Agnes Markec 1 (1), Rev. Alojzij J. 1 (1), Mary

Pluth 3 (3), Mary Omejc 1 (1), Mary Kremžar 1 (1), Marija Kremžar 1 (1), George Dotzi 1 (1), Frank Skulj 1 (1), Anna Brula 1 (1), Mary Prijatelj 4 (4), Agnes Rupnikar 1 (1), Apolonija Hrovat 4 (4), Frances Trukel 1 (1), Mrs. J. Adamich 1 (1), Rosie Mance 2 (2), Frances Jenko 1 (1), Frances Pavlič 2 (2), Frank Slak 1 (1), Johana Ogolin 1 (1), Amalija Urshich 1 (1), Fannie Sever 5 (1), Kotie Rojc 4 (4), Neimenovan Cleveland 10 (10), Alice Chesnik 3 (2), Katarina Aser 1 (1), Johana Rotar 1 (1), Neimenovan Joliet 2 (2), Peter Drull 1 (1), Anna Zokan 1 (1), Mary Gosenca 1 (1), Mary Traley 1 (1), Rosie Gajder 2 (1), Anna Burdeck 1.50 (1), Anna Pakiš 1 (1), Anna Skubec 1 (1), Katarina Hladnik 4 (4), Anna Oblak 1 (1), Alojzija Masse 1 (1), Josephine Vesel 1 (1), Anna Požun 1 (1), Barbara Omahnič 1 (1), Helena Vuk 1.50 (1), John Nagode 3 (2), Margareth Zupančič 5 (5), Mary Mavrich 1 (1), Frank Černe 1 (1), John Trukel 1 (1), Mr. Glavach 20 (20).

Za samostan.

Peter Bukovec \$6.00.

Darovi za maše v Lemontu:

Maše za poseben namen za poseben dan, en altar.....\$1.50

E. V. Sourbier

CATHOLIC

UNDERTAKER

348 N. Front Street

Steelton, Pa.

DOMA IN PO SVETU.

OBHAJAL je 31. maja sveti Oče 70 letnico svojega rojstva. Vsa cerkev se je veselila na ta lepi dan. Bog mu daj zdravja in še mnogih let.

PISAL nam je apostolski nuncij Jugoslavije, Msgr. Pelegrinetti, nadškof. Prav pohvalno se izraža o delu in nehanju Ave Marije. Prav pridno prebira naš nabožnik. Pozdravlja vse naročnike in sotrudnike.

KARDINAL Gašpari je obhajal zadnji mesec zlati jubilej mašništva. Kar najbolj slovesno ga je praznoval Vatikan. Navzočih je bilo pri zlati maši 23. kardinalov in mnogo drugih zastopnikov inozemskih držav. Med duhovniki je bil inozemski tudi Gašparijev nečak Msgr. Filip Bernardini, ki je profesor na kat. univerzi v Washingtonu, D. C.

KARDINAL Bonzano, delegat na lanskem evharističnem kongresu je opasno obolel. Trudijo se na vse načine, da bi ga ohranili življenju in cerkvi.

PAPEŽ je napovedal križarsko vojsko proti nečedni propagandi, umazanemu časopisju in nedostojni modi. Posebno na katoliško ženstvo apelira, naj bi vendar v duhu Marijinem reformovalo svet, ne pa v duhu satanovem in v duhu telesnosti.

VPRASAM vas katolici, ali morete imeti še kaj spoštovanja do sebe, če čitate časopise, ki žalijo najsvetejša čustva in versko prepričanje, če take časopise s svojim denarjem plačujete, dvigate in podirate, ali ni to sramotna neznačajnost. — Te so besede iz pastirskega pisanja nadškofa štrasburskega, lepe besede. Naj bi šle tudi našim Slovincem do srca.

PARIŠKI kardinal pa je zapisal v svojem postnem listu: "Največji strah lega na moje srce, če vidim v tolikih rokah Cerkvi protivne in nenravne časopise. Ni je, naloge, ki bi bila danes za rešitev duš in naše dežele bolj važna in bolj nujna, kot neustrasno razširjanje katoliškega časopisja."

PROSVETI bi želeli malo več taktičnosti časih. Ali mora v vsaki številki kazati, da je "kranjske" nature, to se prave surove in neotesne hribovske sorte. Lepo navado imajo naši slovenski vojaki iz svetovne vojne, da gredo vsako

leto na spominski dan vojske na Brezje k materi božji, zahvalit se ji za srečno vrnitev iz bojnega polja. Prosveta na surovo napada ves slovenski narod in pravi, da je to le pobožna misel militarističnih nahujskancev; v resnici si dajo samo duška svoji navdušenosti za kri in klanje po bojnih poljanah. — Prosveta, nekaj let si že v Ameriki, v deželi žentlemanstva, pa si še nisi naučila prvih stavkov iz knjige ameriške vljudnosti in dostojnosti. Nisi vredna, da bi Slovenec pljunil nate, kaj še, da bi te bral.

PAPEŽ je odlikoval prezidenta z otoka Haiti s posebnim odlikovanjem. Sedaj bo zopet naša rdeča "Prosveta" raztrobila v svet, da je papež odlikoval kapitalista, kakor je zadnjič enkrat. Prosveta misli, da bo papež take odlikoval, ki so zaslužni za socializem in hudička. . . .

V Braziliji je vlada dovolila naselitev 500.000 Japoncem. 5.000 jih je doslej že prišlo. Seveda so ti Japonci vsi še pagani. In imajo Jezuiti, ki tam delujejo obširno misijonsko polje. Pomaga jim pri tem jako dobra volja Japoncev, ki so krščanstvu so dokaj prijazni. Krog 50 Japoncev je bilo zadnjič samo v eni cerkvi krščenih.

LO PA HONG, velik prijatelj Amerikancev, ki se je tudi sam udeležil evharističnega kongresa lani in tako zastopal veliki kitajski narod na mednarodni evharistični manifestaciji, je v veliki nevarnosti in se skriva pred boljševiskimi banditi in kitajskimi nacionalci. Lo Pa Hong je velik dobrotnik katoliškega misijonstva na Kitajskem in je seveda tudi sam praktičen katoličan. — Čuvaj ga Bog.

OGRSKA ima letos izredno lepe in čudovite znamenke. Na znamenki je podoba Matere božje z detetom na koljenih. Pod sliko stoje besede: patrona Ogrske.

KATOLIŠKO društvo reda borštarnjev sv. Jurija v Chicagu je darovalo \$50.000 za kapelo Brezmadežnega spočetja. To je največji dar, ki ga je kdaj darovalo katoliško društvo v verske namene. Kapela bo stala na kampu pred katoliško univerzo.

NOTERDAMSKA univerza je imela v pretečenem šolskem letu 2.200 ka-

toliških slušateljev. Med temi jih je 1.028 prejemale dnevno presv. obhajilo.

V Kini so začeli prav na debelo z gonjo zoper katoliško cerkev. Duhovniki in sestre so vsmrtni nevarnosti. Posebno v Hankowu je nevarnost velika, poročajo. Tam deluje tudi naš p. Baptista Turk z p. Engelhardm Avbljem. Bog čuvaj in ohrani vneta delavca sveti katoliški cerkvi in slovenskemu delu med misijoni, če je pa njegova sveta volja, nam daj stanovitna in junaška mučenca. — O p. Kerecu, ki smo poročali o njem v aprilski številki ni glasu. Najbrže se je rešil. Kje je p. Veselko Kovač, pa tudi ne vemo.

V Norfolku, Va. je bilo sprejetih nad 100 zamorcev v katoliško cerkev.

V Parizu je stal pred kratkim pred sodnijo Rev. Louis Bethlem. Zagovarjati se je moral, ker je baje hodil po mestu in raztrgal mnogo nečednih in nemoralnih časnikov in dnevnikov. Goreci duhovnik se je tako lepo zagovarjal, da mu je množica živahno aplavdirala in je bil nato tudi oproščen.

ČUDNO je, kako velik upliv ima zadnje čase katoliška cerkev na nekatere protestantske sekte. Tako je neki profesor-protestant priporočal svojim dijakom-protestantom, naj se navadijo vsi na molitev rožnega venca. Ni je krajše in lepše vaje v sveti meditaciji kakor je katoliški rožnivenec. Poziva vse protestantske cerkve, naj privzamejo v svojo liturgijo tudi rožnivenec.

NADŠKOF v San Franciscu je birmal — ne dolgo je tega — nad 116 odraslih in otrok. 16. narodnosti so reprezentirali birmanci.

V Ameriki imajo katoliški zamorci že štiri duhovnike svoje narodnosti. Pred tednom je eden od teh imel službo božjo v Clevelandu v cerkvi Marije Pomocnice, ki je zamorska župnija. Seveda je bilo navzočih tudi mnogo belokožcev.

V Franciji v mestu Les Echelles so našli umorjeno sestro — križarko Mel-le Michael. S križem, ki je visel nad posteljo, jo je neznanec ubil. Truplo je popolnoma razmesaril in potem poskusil sežagati svojo žrtev s samostanom vred. Kar se mu pa ni posrečilo. Oblasti so zaprle kot osumljenca nekega Italijana.

MATH KREMESEC

1912 West 22nd St., Chicago, Ill.

— SLOVENSKI MESAR —

Zaloga svežega mesa.

Phone: Canal 6319

JOSEPH PERKO

2011 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI.

Najboljše blago. — Zmerne cene.

FRANK BANICH

1902-4 West 22nd Street Chicago, Ill.

NAJVEČJA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporočam.

Tel. Canal 0490

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street, Chicago, Ill.

EDINA SLOV. TRGOVINA Z ŽELEZOM.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

Telephone Canal 3400

F. J. LEWIS MFG. CO.

V zalogi imamo premog, tar in vsakovrstne potreščine za pokrivanje strehe.

2500-2600 So. Robey St. Chicago, Ill.

J. N. PASDERTZ

Cor. Center and Hutchison Sts., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROCERIJA IN MESNICA.

Phone: 5227, 5228.

M. PAPESH

Cor. Hickory and Granite Strs., Joliet, Ill.

SLOVENSKA GROCERIJA.

Dobro blago in zmerne cene.

ROBEY FISH MARKET

2002 West 22nd Street, Chicago, Ill.

Delikatese vseh vrst, rake, ostrige, sveže ribe, vse dobite pri meni. — Vabljeni vi in vaši najemniki.

Phone: Roosevelt 7766.

Iz malhe p. Blankota.

(Smešnice.)

NADKRILIL GA JE. — V nekem časopisu je bil nedavno sledeči oglas: "Mož, kateri je včeraj na Lincoln cesti našel denarnico, naj blagovoli isto z vsebino vred poslati na doljni naslav, ker je njegovo ime itak znano."

Drugi dan je bil v časopisu sledeči uljudni odgovor: "Znani mož, ki je na Lincoln cesti našel denarnico in jo z vsebino vred spravil, da jo kadarkoli hoče dobi pri njem nazaj."

SAMOGOVIOR. — "Ne vem, kaj hočejo ljudje. Ko sem zadnjič v gostilni vprašal natakara: 'Kje so pa moji telečji možgani?' je nastal splošen smeh."

DOBRO GA ZAVRNIL. — Katehet v višji šoli razlaga pri veronauku o stvarjenju sveta in človeka posebej; vstane učenec, sin bogatih a svobodomiselnih starišev in pravi: "Moj oče pravi, da je posebno stvarjenje človeka nesmisel. Veda je dokazala, da se je človek razvil iz opice." Katehet odgovori: "Ravno nepristranska veda vedno bolj jasno dokazuje resnico svetopisemskih besedi; sicer se pa nikakor ne maram utikati v vaše družinske razmere."

NE SMEM. — K bolnemu Tončku so poklicali zdravnika. Zdravnik: "No, Tonček, zdaj mi pa pokaži jezik." — Tonček: "Ne smem, gospod zdravnik, ker bi bil tepen."

NAGOBČNIKE! — Gostilničar (odhajajočemu gostu): "Kako ste kaj zadovoljni z mojo postrežbo?" — Gost: "Še precej, samo vašim stenicam morate preskrbeti nagobčnike!"

VIDEL DVOJE. — Joža: "Ali ti smem čestitati? Slišal sem, da te je sinoči štorclja obdarovala z dvojčki." — France: "Vidiš, to je tako-le: Ko sem sinoči prikolovratil iz gostilne domov, sem bil o tem prepričan sam; ko sem si pa zjutraj trezen ogledal stvar, je bil, hvala Bogu, le eden."

NI MU MOGOČE UGODITI. — Jetniški ravnatelj (jetniku, ki je bil obsojen na 25 let): "Po najvišjem povelju ste vi pomiloščeni in še danes morate zapustiti naš zavod." — Jetnik nejevoljno: "Jaz pa res nimam sreče. Tako sem se že veselil svojega petindvajsetega jubileja v jetnišnici, pa mi še tega veselja ne privošči!"

GOSPOD STRAŽMOJSTER, ALI ZAČNEVA SPET? — Nekega potepuha je precej trebušast stražmojster hotel prijeti, ker ga je zalotil, da berači. Ko potepuh to zapazi, jo ubere urnih krač cest, stražmojster pa za njim. Tako sta tekla nekaj časa oba po cesti, a kmalu se upehani stražmoj-

IF YOU WANT BARGAINS—SEE US

ZUPANCICH & JURJOVEC

Real Estate — Loans & Insurance — Notary Public
Telephone Canal 7130 — Residence Phone Canal 3839

1824 W. 22nd Place, Chicago, Ill.

BLOCKS DRY GOODS STORE

4848 So. Ashland Avenue Chicago, Ill.

BARGAINS AT ALL TIMES.

Tel. Haymarket 8325

NORTH WEST DAIRY CO.

WHOLESALE AND RETAIL

Pasteurized Milk, Cream and Butter

1528-1530 W. Ohio Street Chicago, Ill.

For Quick Service and Quality call

J. B. TROY LAUNDRY

Phone Seeley 1715, 0386

We are equipped for 8 Services at Reasonable Prices. Satisfaction guaranteed.

1027 S. Oakley Blvd., Chicago

Edward Gorka

1901 W. 22nd PLACE, CHICAGO, ILL.

Pripravljame vam šopke in rože za poroke, krste, svečanosti, pogrebe in vse druge take prilike.

Zapomni si naslov

LINCOLN and 22nd PLACE.

Cene jako zmerne.

EAST SIDE TRUST & SAVINGS BANK

Under State Supervision.

Capital, Surplus and Undivided Profits

\$350,000.00

Resources Over \$1,800,000.00

The bank for the East Side.

10101 EWING AVE. SO. CHICAGO

ster usede na obcestni kamen, da se odpočije; nekaj metrov višje se pa usede potepuh na drugega. Po kratkem počitku se lov začne znova. Konec je bil isti. Oba sta sedela nekaj metrov narazen v cestnem jarku. Ker je pa počival stražmojster predolgo, vpraša potepuh: "No, gospod stražmojster, ali začneva spet?"

ZAMENJAL. — Nek mesar je šel kupovati prešiče na kmete. Na nekem dvorišču je zagledal zelo debelo svinjo. Gre v hišo, da bi zvedel, ako je svinja naprodaj in koliko stane. Ker je bila pa kmetica sama doma, se ni upala določiti natančne cene sama, ampak je prosila mesarja, da naj počaka na pismo določitev njenega moža, — svinja je vsekako naprodaj. Drugi dan dobi mesar od kmeta dopisnico s sledečo vsebino: "S prodajo svoje žene sem zadovoljen, pridite jutri po njo."

JO POZNA. — Služkinja: "Oh, milostljivi gospod! Milostna gospa je omedlela." — "Naj bo v božjem imenu, drži ji pod nos ta-le stotak!"

MALI IZDAJAVEC. — Pepček: "Draga tetka, ti vendar nisi tako velika, da bi dosegla v dimnik." — Teta: "Zakaj pa, moj ljubček?" — Pepček: "Ata je včeraj rekel, da si lahko denar, katerega si mu posodila, zapišeš z ogljem v dimnik."

POLEDICA. — Neki deček je pri učitelju opravičil svojo zamudo s tem, da je bila cesta tako ledena in gladka, da je pri vsakem koraku zdrsnil dva koraka nazaj. — "Kako si pa prišel sem, moj mali?" — "Da, gospod učitelj," odgovori deček, "obrnili sem se in začel iti domov."

LJUBEZNIJIVA ŽENA. — On: "Ljuba moja, v resnici se mi zdi, — moj revmatizem je popolnoma izginil." — Ona: "O, to je pa res škoda, ljubi moj, kako bomo pa sedaj vedeli v naprej, kdaj se bo vreme spremenilo!"

ZA UŠESI. — Nek veletrgovec je izgubil svoj dragoceni zlati peresnik. Vso sobo so natančno preiskali, pa vse zastonj; da, celo marsikateri izmed služabnikov je bil osumničen tatvine. Ko se pa trgovec vsled skrbi in jeze popraska za ušesi — pade dragoceni peresnik na tla. Imel ga je za ušesi.

Phones: Maywood 2769 — Bellwood 5230

ESTABLISHED 1912

HUGO KOPP

FUNERAL DIRECTOR

OUR OWN INVALID COACH
ALWAYS AT YOUR SERVICE

2716 St. Charles Road
BELLWOOD, ILL.

313 Madison Street
MAYWOOD, ILL.

Izšla je ravnokar SPOMINSKA KNJIGA

**18 letnega delovanja slovenskih šolskih sester
v Ameriki.**

Knjiga je res lep spominek kulturnega dela naših učiteljic, zato rojaki sezite po njej. S tem bote dali priznanja našim duševnim delavkam, ki nam vzgajajo mladino.

POLNA JE IZREDNO LEPIH SLIK IN FOTOGRAFIJ.

Naročite si jo lahko pri šolskih sestrah, 1846 W. 22nd Place, Chicago, Ill.

Kakšno pohištvo imate?

Kakoršno je v hiši pohištvo (oprava), tako je tudi stanovanje. Moderno pohištvo naredi moderno stanovanje.

V hiši ne sme biti ne preveč in ne premalo pohištva, ampak ravno zadosti. Potem je stanovanje lepo in imate dovolj prostora za komodno sprehajanje. Pohištvo (oprava) mora biti pa tudi taka, da se strinja s prostorom in namenom, potem bo v vaši hiši red in dober okus, ker bo vse v skladu z določenim namenom.

Ali je danes v vaši hiši vse tako? Ali bi se ne dobil še prostor za nov komad pohištva? Poglejte dobro vse okoli po vaših kotih, morda se dobi prostor za gugalni stol ali pa kaj drugega.

Imate li tla dobro pokrita? Mogoče je treba Linoleuma ali pa pogrinjaj (Rugs) in drugih takih stvari, ki izboljšujejo vaše sobe in zmanjšajo gospodinjska dela.

In kako je z vašo posteljo, imate li dobro blazino? Posebno v zimskem času je to zelo potrebno, ker vas greje, in počitek na novi blazini je vse kaj drugega, kakor na stari in potlačeni.

Tudi mogoče veste za katerega fanta in dekleta, ki se mislita poročiti? Za take imamo prav fino pohištvo in vse, kar se potrebuje. Cene pri nas so najugodnejše in poštena trgovina. Vedna nas brez skrbi priporočajte, mi bomo gledali, da bodo odjemalci dobili vse v pravih cenah in pravo blago. V naklonjenost se priporočamo:

A. GRDINA & SONS

6019 ST. CLAIR AVENUE,

CLEVELAND, OHIO.

(Vsem, ki se pripeljejo do nas, da kupijo blago, se-povrnejo vožnji stroški.)

Zvon z "Grička Asizij"

zvoni in kliče boguudana dekleta, ki se hočejo posvetiti samostanskemu življenju. Pridite in se izročite Srcu božjemu.

Milost Gospodova vam govori: Pridite k meni po uteho svojemu hrepene-nju. Izlijte svoja srca pred menoj.

Gospodovo srce se vam odpira na stežaj, morda ne bo nikoli več tako lepo klical zvon njegove milosti, pridite in se odzovite.

Dekleta, ki bi hotela stopiti v samostan in kongregacijo šolskih sestra sv. Frančiška, naj pošljejo svojo prošnjo na naslov Vrhovne provincijalne prednice Ven. Sr. Sebastijana, Lemont, Ill., Archer Road.

RAVNOKAR JE IZŠLA SPOMINSKA KNJIGA

OB 18 LETNICI DELOVANJA SLOV. ŠOLSKIH SESTER V AMERIKI.

Sezite po njej rojaki, ker je res izredno lepo delo. Naročite si lahko na naslov čikaških šolskih sester, 1846 W. 22nd Place.

Uprava Ave. Marije se priporoča vsem svojim rojakom, da kupujejo pri njej vse devocijonalije. V zalogi ima najrazličnejše predmete, kipe, rožnevence in drugo. Tako lepe prilike ne bote imeli nikoli, kakor jo imate sedaj. Dobila je ravnokar najnovejše devocijonalije.

Na vrtu v Nazaretu.